

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης



ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!



Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΤΗΛ. 4928007 • ΕΤΟΣ 16 • ΣΑΒΒΑΤΟ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1985 • ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 3 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα, που θα στεγματούξουν για πάντα την συνείδηση του λαού μας, την ανίκαιη, αναισθητή και ασπία αστική τάξη της χώρας μας, είναι η καταστροφή των δασών, που συντελείται στις μέρες της κυριαρχίας της, είναι η αχαλίνωση υπέρμετρη ενός ανημπούρου πλούτου που απαιτεί πάρα πολλά χρόνια για την φυσική αναπαραγωγή του.

Τόσα πολλά, ώστε κι όταν θαρθεί η ώρα αυτή η τάξη και αυτό το κοινωνικό σύστημα, που την γεννάει, να πεταχτούν στο σκουπίδοτενεκέ της ιστορίας, οι εργαζόμενοι που θα έχουν πάρει τις τυχές της χώρας στα χέρια τους, να τη βρουν ρημαγμένη, καμμένη, με αλλοιωμένη τη γεωγραφία της και τη βιολογική της ισορροπία.

Πρόκειται δηλαδή για ένα ιστορικό έγκλημα που διαπράττει κατά εξοκολούθηση η αστική τάξη. Γιατί τα δροσερά μετέωρα φυσάνε από πάντα πάνω από το Αιγαίο, γιατί τα δάση μας μένουν στη θέση τους για χιλιάδες χρόνια, γιατί η φωτιά έχει μπει πριν από χιλιαετίες κάτω από ανθρώπινο έλεγχο, ιδιαίτερα τελευταία τα τεχνικά μέσα καταστροφής έχουν φτάσει σε πρωτοφανή επίπεδα αποτελεσματικότητας.

Κι όμως λίγα χρόνια πριν από χιλιαετίες κάτω από ανθρώπινο νομοτελετικό με όλα και πιο έντονους μεθούς στον δρόμο του αφανισμού των δασών.

Τα υποκριτικά δάκρυα της «βέρνησης του ΠΑΣΟΚ, αλλά και της «Νέας Δημοκρατίας» γι' αυτήν την καταστροφή μόνο αγανάχτηση μας φέρνουν.

Απέναντι στις καλοκαιρινές πυρκαγιές αυτές οι κυβερνήσεις κράτησαν απαράλλαχτα την ίδια απόβια.

Και αρχίζοντας στο επίπεδο της αναπόληξης και της διάδοσης της φωτιάς, ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε η Ν.Δ. υπάκουαν αν όχι εθνικό, τουλάχιστο δασικό χτηματολόγιο. Δεν τοποθέτησαν δηλαδή πάνω σ' ένα λεπτομερειακό χάρτη τα δασικά όρια, έτσι ώστε κανείς οικοπεδοφάγος ή κτηνοτρόφος να μη μπορεί να κερδίσει έδαφος βάζοντας φωτιές. Βέβαια στο βάθος του προβλήματος υπάρχει η εμπειρομεταποίηση της γης, η καπιταλιστική δηλαδή χωιοχρησία. Μόνο όταν θα σταματήσει να μεταβιβάζεται και να πουλιέται η γη, δηλαδή στο σοσιαλισμό, θα χυπηθεί στη ρίζα της αυτή η αιτία.

Όμως στη χώρα μας η μικρή καταπατημένη χωιοχρησία, σε συνδυασμό με το γραφειοκρατικό, παρασιτικό, διεσθαρμένο κράτος και διοίκηση, την υπέρσωση από τη τουρισμό και την αναπαρξία του χτηματολόγιου σπρώχνει με βίαια δύναμη ένταση στον εμπρησμό.

Αλλά και παραπέρα. Η άρνηση αναδάσωση, σαν μέθοδος αποτροπής των μελλοντικών εμπρησμών, είναι πρακτικά ανύπαρκτη. Τίποτα σταθερότερο σ' αυτόν το τοπο από την καμμένη γη.

Τα ίδια ισχύουν και για τις μεθόδους άμεσης άμυνας στη φωτιά. Αιτία μπορούν να πετύχουν οι άνθρωποι του λαού μας όταν απειλημένα και ηρωικά προσπαθούν ν' αναίχουν την τελευταία στεγνή ζώνη αντιπυρικής προστασίας. Αλλά και σε μια τέτοια περίπτωση μία φιλοσοφική κυβέρνηση θα προχώρα στο μέτρο της επίταξης κάθε μεγάλου χωματολογικού μηχανήματος.

Αλλά και τα κατ' εξαγωγή σημαντικά μέσα καταστροφής τα αεροπλάνα είναι, όπως αποδείχτηκε, απειροστικά λίγα για πολλά μέτωπα φωτιάς και το κυριότερο ακατάλληλα.

Η επίσημη κυβερνητική δικαιολογία για το τελευταίο ήταν «φύσασαν πολύ και τ' αεροπλάνα δεν μπορούσαν να πετύχουν». Μα οι μεγάλες φωτιές συνδέονται πάντα με τους δυνατότερους ανέμους, στους οποίους βέβαια δεν σκτέχουν οι πολιτικές σκοτούρες, που απο αγάπη για τους ανατολικούς αγρούς ο Ποτόκις.

Παραπέρα η σημερινή κυβέρνηση και οι προηγούμενες δεν μπορούν να παραμυχήσουν να κάνουν στην καλύτερη περίπτωση των πυρκαγιών στην γέννησή τους. Προπόθεση όμως για κάτι τέτοιο είναι ένας παράγοντας, που καμιά εξουσία αποκομμένη από τον λαό δεν μπορεί να βάλει σε κίνηση. Η οργάνωση δηλαδή, ιδιαίτερα στις κρίσιμες μέρες, του λαού σε ποικίλες ομάδες περιπόλων που θα ελέγχουν τα δάση και θα διαθέτουν ένα κατάλληλο στοιχειώδη εξοπλισμό για μια άμεση αντιμετώπιση της πρώτης εστιασμένης φωτιάς.

Τέτοιες μορφές οργάνωσης των μαζών είναι φανερό ότι αποτελούν παράγοντες που υπονοούν το κενό του κρατικού γραφειοκρατικού μηχανισμού και δημιουργούν πάντα ιδεολογικούς και πολιτικούς μελέδες στην αστική τάξη.

Έτσι λοιπόν, μιας και τίποτα απ' όλα αυτά δεν έκανε η σημερινή κυβέρνηση της αστικής τάξης, βρήκε, με τον ειδικό στην παραπάνω και τους αντιπερισπασμούς αρχηγό της, τον τρόπο να ξεφύγει με τις ελάχιστες απόπειρες τις τεράστιες εθιβές της.

«Ανακάλεσε» συγκεκριμένα όσα τις φωτιές τις βάζουν εμπρηστές βάσει συγκεκριμένων σχεδίων. Ο φιλοκυβερνητικός τύπος μίλησε ανοιχτά για σαμποτάζ και πράχτορες των Αμερικανών ή και των... Τούρκων.

Σε μια χώρα γεμάτη από πράχτορες ιδιαίτερα των υπερδυνάμεων, δεν αποκλείεται εξ' αρχής μια τέτοια εκδοχή, όμως δεν βρίσκουμε ποιος είναι ο λόγος μια τέτοια πρακτική εκτιμημένη σαμποτάζ των παραγωγικών δυνάμεων και του φυσικού πλούτου, να περνάει στερότητα, επαναλαμβανόμενα και αναλώσιμη σχεδόν κάθε χρονιά ανεξάρτητα από κυβέρνηση στην εξουσία, μέσα από τα μέλη της του Αιγαίου. Τέτοιο, δίχως κλιμακώση και πιο ηχηρό πολιτικά, όπως π.χ. μια ανατίναξη ενός μεγάλου έργου, καλοκαιρινό, ρουτινιακό, ροντινιό, πράχτορες, μας είναι ακατανόητο.

Η φτηνή αυτή προσπάθεια του Γκισπάρτρου να μετατρέψει το ζήτημα της εγκληματικής αδιαφορίας της κυβέρνησης του απέναντι στα δάση σε ζήτημα ουσιαστικά θυσίας στον «αντιιμπεριαλιστικό αγώνα» μιας κυβέρνησης, που συμπεριφέρεται χλωμόδικα απέναντι σε δύο υπερδυνάμεις μας γερμίζει με πρόσθετη αγανάχτηση.

ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΔΕΞΙΑ

Γράφουμε στο προηγούμενο φύλλο της «Νέας Ανατολής»: «Το αναποφαικτο, παρά τις περιόδους της προσωρινής ηρεμίας, δυνάμωμα της σύγκρουσης Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ, θα συνοδεύεται με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα της συστολής της Ν.Δ. από εκείνη που θα δοκιμάζει το ΠΑΣΟΚ. Αυτό θα συνεπάγεται όμως ταυτόχρονα και την ισχυροποίηση των πιο αναρχικών, αντικομμουνιστικών και φιλοαμερικανικών δυνάμεων στην μια πλευρά, την κενόρρηξη, της Ν. Δημοκρατίας».

Λιγότερο από ένα μήνα μετά, έχει ξεσπάσει ανοιχτή κομματική κρίση στο κόμμα της παλιάς δεξιάς.

Το βάθος και η ένταση αυτής της κρίσης θα φανούν καθαρότερα στη διαδικασία της εκλογής του προέδρου της Ν.Δ. από την κοινοβουλευτική της ομάδα, και ακόμα περισσότερο από την μελλοντική στάση του Στεφανόπουλου.

Είναι γεγονός ότι τόσο ο Μητσοτάκης, όσο και ο Στεφανόπουλος, αλλά και τα υπόλοιπα ηγετικά στελέχη της Ν.Δ. δεν έχουν, μέσα από τις κοινές και γενικόλογες δηλώσεις τους, τοποθετηθεί πάνω στις ουσιαστικές πολιτικές διαφορές στο περιεχόμενο, δηλαδή αυτής της αντίθεσης, που φαινομενικά αντιπαρατίθεται γι' αυτό το ριζικό, αλλά δύο πρόσωπα.

Καθ' οις την αποψη μας και με βάση κυριότερα δεδομένα η σύγκρουση μέσα στην Ν.Δ. είναι ουσιαστικά αποτέλεσμα της τεράστιας πολιτικής πίεσης, που ασκείται στα τμήματα της αστικής τάξης, που εκφράζονται από τη Ν.Δ. το δυναμισμό του μπλόκου της νέας δεξιάς και πιο ειδικά η ανάπτυξη της κλασικοχρηματοπιστωτικής και παρακαταθήκης της Πασοκικής κυριαρχίας οικονομικά και πολιτικά, σε συνδυασμό με το διάχωμα των πολιτικών θέσεων του σοβιετικού σοσιαλισμού στην χώρα μας και το αντίστοιχο αδύνατο των άσπρων

δυναμειών της Ν.Δ. που θα «χρυσόψαυσε» αυτούς το χαρακτήρα της αποσχίσεως μιας προοδευτικής, άσπρης πτέρυγας της Ν.Δ.

Όμως δεν πρόκειται για καμιά προοδευτική ή ασπία πιο δημοκρατική και φιλοσοφική πτέρυγα. Δεν πρέπει να ξεχνάμε το ανοιχτό προεκλογικό κάλεσμα του Στεφανόπουλου για επιστροφή των χωιοχρησιωτών στην Ν.Δ. Δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι το προτοπαλληκάρικο της πιο αντικομμουνιστικής φράξιας της ΟΝΝΕΔ, ο Μανωλάκος, ξεσπάσσει υπέρ του Στεφανόπουλου και το κυριότερο ότι οι ελαστικοί φασίστες μέσα από την «Ελευθερία» σπυκνώνουν αποφασιστικά στο πλευρό του καθίστας τον ανοιχτό να δημόσιο ησυχασμό.

Όχι! Πρόκειται για τη σύγκρουση δύο αντιδραστικών φράσεων που αναδοξοποιήθηκαν στην πολιτική ισχυροποίηση της μιας σε βάρος της άλλης.

Ανεξάρτητα από τις προοπτικές του και τον πολιτικό του χαρακτήρα, ο Στεφανόπουλος ήταν καταδικασμένος σε παταγώδη αποτυχία. Ο αντιδραστικός της πολιτικής, δηλαδή της πολιτικής διάσπασης της αστικής τάξης δεν μπορούσε παρά να δοκιμάσει την ταξίδιαση εκδίωξη της γρομιάς που από την πλευρά της παλιάς δεξιάς έχει συνείδηση αυτής της διάσπασης αλλά και την καθόρισε, δηλαδή της γραμ-

μής Μητσοτάκης.

Αν δεν μεσοκόβεται κανένα απροσπύ, στην εκλογή της Πέμπτης, ο Μητσοτάκης, θα είναι πρόεδρος, δίχως αντίπαλο. Αυτό όμως δεν θα το χροστίασσει από γεγονός ότι σπύθηκε πιο άσπρικός, απ' όλοους τους αντιπάλους του, αλλά στο ότι μια τέτοια διαπρακτικότητα είναι συνυφασμένη με τη γραμμή και την παρουσία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα.

Ο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΠΙΣΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Όπως φαίνεται και σήμερα ο Μητσοτάκης υπηρετεί το συμφέρον του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Από αυτή δεν αποστήθεται ποτέ. Αλλά αλλάζει ο ρόλος του. Πάντα χροστίασσει να θεσπιστεί την μορφή του κεντρού για να υπηρετήσει μια υπέρ δύναμη, που ήταν ποιοτικώς στην Ελλάδα, ένα τμήμα φορέας την πρόβια του φιλοεθνοφύρου, για να μετρηθεί να επισημάνει μια υπερέναμη με καθόλου.

Όμως και σε καθόλου μια υπερέναμη δεν μπορεί να είναι υπερέναμη. Με αυτή την έννοια είναι υπονοησμένη να κρητιστεί της θέσης της στην Ελλάδα, που σημαίνει ότι όσο ο Παπαδόπουλος διανομίζει τη ροσοφική πολιτική του τόσο ο ΠΠΑ έπαινος την ηγεμονία στην Ν.Δ. και τόσο η ισχύ τους δημιουργεί έλλειψη για τις φιλοσοφικές δυνάμεις.

Από την άλλη μεριά, όσο ο Παπαδόπουλος πανέκφραση του κρατικού - χρηματοπιστωτικού κεφάλαιου σπύκει το πιο αδύναμο ιδιόμορφο - βιομηχανικό και εμπροκό, τόσο σπύ το τελευταίο κυβερνάει κάτω από έναν ισχυρό προστατή.

Αυτή είναι η εκδοχή του Μητσοτάκη δίχως αντίπαλο την Πέμπτη. Είναι η κυριαρχία μιας υπερέναμης στην Ν.Δ. Αυτή είναι η ισοδύναμη με διάσπαση κίνηση του Στεφανόπουλου. Είναι η ένδειξη της σχετικής αδυναμίας σπύ της υπερέναμης καθόλου και της σχετικής αδυναμίας του ημάρτου της αστικής τάξης που από το κόμμα εκορδαίνει.

Καθ' οις από το κενό αυτής της ανάλυσης μπορούμε να εξηγηθούμε και μια σειρά γεγονότα του τελευταίου μήνα όπως:

Α. Η επίσημη της Μάργκαρετ στον Κορφακόνη ακούσιος τη στιγμή που διαμορφώνεται το άσπρο μέτωπο Μητσοτάκη - φιλοσοφιστικής Κορφακόνη.

Β. Η επαναχρηστική της στην αρχική της δήωση υποδεικνύει τον χαρακτήρα ταυτόχρονα προδοτικής και δοκιμής αυτής της κίνησης, που το δίχως άλλο είναι Ηνωτοεθνική βίαιη σπύ.

Β. Η επίσημη προσπάθεια του Παπαδόπουλου να κρητισθεί το ιδιόμορφο κεφάλαιο, που κρητισθεί με τη μορφή του συνάντησης με τον πρόεδρο του ΣΕΒ Παπαδόπουλος η αλλοίωση η προσπάθεια που να διασπύσει την κοινωνική βάση της Ν. Δημοκρατίας. Αυτή η μετακλιτική ταχτική θα πρέπει να ενσχυθεί σπύβρια τις τελευταίες εξελίξεις στη Ν.Δ. Σύνταγμα στη σελ. 4.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ ΜΠΛΟΚΟΥ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ

Συμπεληρώθηκαν φέτος 41 χρόνια από την εκτέλεση των πατριωτών μπλόκου της Κοκκινιάς, από τα χιλιετοροσιστικά στρατεύματα κατοχής. Η μνήμη και η ένδοξη ιστορία αυτής της θυσίας και του αγώνα, καρπός του ΕΑΜ και του παλιού ηρωικού ΚΚΕ, συνεχίζεται όχι μόνο τους παλιούς αγωνιστές αλλά είναι φανερό και παρακαταθήκη για την νεότερη γενιά αγωνιστών και κομμουνιστών. Στην επέτειο αυτή το μπλόκο, αντιστοικρινόται κάθε χρόνο εκατοντάδες δημοκρατών και λαού που διαδηλώνουν την πίστη τους στα ιδανικά για τα οποία έπαισαν αυτοί οι πατριώτες, αλλά και την υποστήριξη τους να συνεχίσουν παραπέρα από τον αγώνα, της εθνικής ανεξαρτησίας και του σοσιαλισμού.

Αν όμως αυτό τα ιδανικά είναι που κινούν σήμερα τις λαϊκές εκδηλώσεις στην επέτειο του μπλόκου, αλλοι είναι οι σκοποί σπύ των διοργανώσεων αυτή την επέτειο.

Οι αντιδραστικές ηγεσίες του «Κ-Κε» και του ΠΑΣΟΚ έχουν απόβια, εδώ και χρόνια, σε μια προσπάθεια καθιέρωσης αυτού του ιστορικού αγώνα, για να φανούν στα μάτια του λαού οι συγκεκριμένες και να κλέψουν την βαθιά αντιπαραστατική τους φύση και τα αντίδικα τους σχέδια. Έτσι κάθε χρόνο, ο καθένας για λογαριασμό του, χρησιμοποιούν αυτή την επέ-



τειο για να «δικαιοσύνη» την βρωμική πολιτική τους. Μέσα σ' αυτή τα δοσμένα, που κάθε χρόνο, επιδεικνύονται να παρέμβει η οργάνωση μας. Όχι μόνο από κομμουνιστικό καθήκον απέναντι στους ηρωικούς πατριώτες, αλλά και από την αναγκαιότητα της πρόβιας των παραματικών αιτημάτων του αγώνα της και των σημερινών αιτημάτων του λαού μας. Από ασπίες μερικές πριν η οργάνωση μας έβγαλε σαν καθήκον της την κινητοποίηση όλων των αγωνιστών σπύβιας της ΟΑΚΚΕ, μονάρες χιλιάδες προκηρύξεις που γνωστοποιούσε στο λαό την ίδρυση της και το ε-

σκόπιος της, κόλλησε αρκετά χροστομικά στη χώρα περίγυρη, συνάδοντες το άσπνο του μπλόκου με τον σημερινό αγώνα του λαού μας και δικαιοσύνη δεκάδες χρόνια της βρωμιάς μας. Στο κάλεσμα της για την συγκέντρωση και πορεία, αυτοποκρήκων πολλών αγωνιστές και απλοστέρους, ώστε μπειράει να σχηματιστεί ένα γαρό, επαναστατικό μπλόκο, ενάντια στις δυνάμεις του σοσιαλισμού και της παδοκικής αντίδρασης. Τα συνθήματα μας, εκτός από αυτά που αναχρόταν στο μπλόκο και σπύβιας καθόλου προκηρύξεις που γνωστοποιούσε στο λαό την ίδρυση της και το ε-

Σύνταγμα στη σελ. 4.

12 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ ΘΑ ΚΥΝΗΓΑ ΠΑΝΤΑ ΑΣΤΟΥΣ ΚΑΙ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΕΣ

Αύγουστος 1973 - Αύγουστος 1985

12 χρόνια από τον θάνατο του σ. Ν. Ζαχαριάδη, γενικού γραμματέα του παλιού ηρωικού ΚΚΕ (1931 - 1956) και μέλους της Ε.Ε. της Κομμουνιστικής Διεθνούς, από το 7ο συνέδριό της το 1935.

Ο Ν. Ζαχαριάδης γεννήθηκε το 1903 στην Ανδριανούπολη. Από το 1923 και σαν ηγέτης στέλεχος της ΟΚΝΕ, αρχίζει να αναδεικνύεται σαν καθοδηγητική φυσιογνωμία του κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας. Το 1927 είναι γραμματέας της Κ. Ο. Πειραιά και αργότερα της Θεσσαλίας. Το 1931 με υποδείξη της 3ης Διεθνούς και για το χτίσιμο του λικβινταρισμού στο ΚΚΕ, ο Ζαχαριάδης αναδεικνύεται σε Γ. Γραμματέα του ΚΚΕ, μέχρι την πραξικοπηματική του καθάρση στην προδοτική δη Ολομέλεια τον Φεβράριο του 1936.

Στις 17.9.36 συλλαμβάνεται από την Μεταξική δικτατορία και φυλάσσεται. Μέσω από τις φυλάκες της Κέρκυρας, στέλνεται στις 31 Οκτωβρίου του '40 το περίφημο γράμμα του προς Λαό της Ελλάδας, όπου πρωτοπόρα δίνει τη σωστή επαναστατική κατεύθυνση, χαρακτηρίζοντας τον πόλεμο «εθνικοαπελευθερωτικό, άνοστο στο φασισμό του Μουσολίνι». Στις 20.5.41 παραινέται στους Γερμανούς από τους οποίους κρατείται στη Νταξία να πάνε από 4 χρόνια μέχρι το Μάη του 1945. Σαν επόδωγμα στάσης κομμουνιστική ηγεία. Με τον αρχικό του στην Ελλάδα, αναδεικνύεται να αναθεωρηθεί το κόμμα και το λαϊκό κίνημα, από τον επαναστατικό του Σύνταγμα - Πατριωτική και την προδοσία της Βαρκελώνης, και να το οδηγήσει στη νέα μεγάλη και ηρωική μάχη ενάντια στην Αρλομερικανική εξάρτηση και το μοναρχοφασισμό, στο Β' Αντιτάκτο.

Μετά τη στρατιωτική ήττα του ΔΣΕ και τη συστηματική υποχώρηση των κομμουνιστικών και στρατιωτικών δυνάμεων στις Ανατολικές χώρες, ο Ν. Ζαχαριάδης καθοδηγεί το κόμμα στη σύζηση της πάλης στις νέες συνθήκες της παρούσης και της αμερικανοκρατίας. Το κλίμα κάτω από τη γραμμή του πατριωτικού αντιαμερικανικού-αφημερικτικού μετώπου κατατάσσεται. Απέναντι στην ανοδική πορεία εργατών βίαια να ανακόψει ο ρεβιζιονισμός και η εξωτερική επιρροή των χρονοσφαιρών στα ιστορικά του ΚΚΕ. Με την προδοτική δη Ολομέλεια, το Φεβράριο του 1936, ο Ν. Ζαχαριάδης καθαιρείται από το ΠΓ.

Στην 7η ολομέλεια του 1937 διαγράφεται από μέλος του κόμματος. Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές και αφού προηγουμένως στο 2ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, ο Ν. Ζαχαριάδης αρνείται να υπογράψει στην προδοτική ρεβιζιονιστική γραμμή τους, τον συλλαμβάνουν και τον εξορίζουν στην πόλη Σοφία της Βουλγαρίας, Σόφιας.

17 χρόνια εξορίας (1936 - 1953), δεν μπορεί να τον ελευθερώσει και να τον κάναμε να υπογράψει στους ρεβιζιονιστές του Κρεμλίνου. Ο Ν. Ζαχαριάδης δίνει την παλιή αναστασία τους απαιτώντας να έρθει στην Ελλάδα και να δικαστεί. Αυτό το αρνούνται οι Σοβιετικοί αλλά και η τότε κυβέρνηση Καμινιάνη, που και μόνο το όνομα του Ζαχαριάδη την γάργα από φόβο. Υπάρχει όμως ένα σημαντικό ζήτημα. Για πρώτη φορά η ελληνική αστική τάξη συμφέρει με το σοβιετικό ρεβιζιονισμό για το χτίσιμο του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος και αυτό το κάνει με τον Κηρυμανή.

Γιατί αν έρχονταν ο Ζαχαριάδης στην Ελλάδα, δικαζόταν ακόμα και αν φυλάσσεται, δεν θα μπορούσαν ακόμα τα σημερινά τσιγκακια του σοσιαλδημοκρατικού Φασισμού και οίον να καθιερώνεται το τίτλο του κόμματος και δηλητηριάζουν το ελληνικό προλεταριάτο. Με τον τρόπο αυτό θέλουν να αναμετρούν τους Σοβιετικούς για τη μεγάλη τους προσφορά στην αντίσταση της διαίτησης του ΚΚΕ. Ο ίδιος ο Ζαχαριάδης στα «Προγράμματα της Κρίσης του ΚΚΕ» γράφει: «Το ΚΚΕ βρέθηκε αποκοσμημένο, η κομμουνιστική σημαία υποστάθηκε, λερωνόταν και τσαλαπατινόταν. Αυτό που χρόνια πολλά ζητούσε η

αντίσταση στον ουρανό το βρήκε στη γη». Και ακόμα: «Τις ρίζες της η τραγωδία αυτή τις έχει στην ανομοιά, στην κρίση που επιβλήθηκε στο ΚΚΕ από εχθρούς, ζήλους και σφετερούς προς την ίδια του ιστορική ανάπτυξη από εχθρούς που δεν πήρασαν οργονικά από τη δική του πολιτική και πορεία από την ίδια του ιστορία».

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Προς τον Λαό της Ελλάδας

Πρωτόκολλο της 1ης Συνεδρίασης του 1936

Ημερομηνία: 20.5.41

Αυτός είναι και ο σημαντικός λόγος που σοβιετικοί δεν θα μπορούσαν ποτέ να επιτρέψουν τον πλοίο του Ζαχαριάδη στην Ελλάδα. Και αν κάτι τέτοιο δεν θα είχαν κάνει να επιστρέφει τον λαό μας με το 74, εχθρός από τη φυσική του εδνοσύνη.

Στην πόλη του '3 ήταν δυνατόν για το σοσιαλδημοκρατικό να ότι την επερχόμενη πτώση της γουέρας. Η κομμουνιστική του ΚΚΕ θα ήταν αντικειμενικά μια από τις εναλλακτικές λύσεις της πτώσης. Η επιστροφή του Ζαχαριάδη στην Ελλάδα, που δόξατος με το πιο βαρύ χτίσιμο του προλεταριάτου τους δεικνύει θα απορροφήσει. Αυτό είναι ο πολιτικός λόγος που μας υποχρεώνει να δεχθούμε μαρτυρικές πολιτικές εξορίσεις, και να καταγγείλουμε το θάνατο του Ζαχαριάδη σαν δολοφονικό έργο του Σοβιετικού. Το κίνημα αυτό είναι ουσιαστικά ηγεσία της διάλυσης του κόμματος της ελληνικής εργατικής τάξης είναι έκκληση ενάντια στο ελληνικό προλεταριάτο. Είναι ταυτόχρονα μια τεράστια προσφορά στην αστική τάξη και σε ολόκληρη την αντίσταση στη χώρα μας. Σαν τέτοιο δεν πρόκειται να μείνει αναπάντητο.

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

Ο Ν. Ζαχαριάδης, ενσαρκώνει τους πάθους και τα οράματα του λαού μας. Η δράση του και ολόκληρη η ζωή του δόθηκε με ότι πιο επαναστατικό, τιμό και προοδευτικό ανάδειξε απέναντι ο τόπος. Το όνομα του Ζαχαριάδη είναι γραμμένο με κόκκινα γράμματα στην επαναστατική σημαία του ελληνικού προλεταριάτου.

Διαπαιδαγώγησε το κόμμα, το ελληνικό προλεταριάτο και ολόκληρο το λαό, στο διάβαχτό ανέλιμα της πάλης, ενάντια σε κάθε εξωτερική εξάρτηση και εσωτερική σκλαβιά, πάντα στην προοπτική της λαϊκής ελευσίας, στην προοπτική του σοσιαλισμού. Δεν παρατήρησε ούτε μια φορά και δόξαζε τη μεγάλη υποδομοκαταστή τον διακρίνει πάντα μια, μετάνοιας ηγέτης στα βασικά ζήτημα της προλεταριακής ελευσίας.

Στο περίφημο γράμμα του από τις φυλάκες της Κέρκυρας για τον ελληνοτουρκικό πόλεμο, ένα δίνει πρωτοπόρα τη γραμμή για την αντιφασιστική συμμετοχή του λαού και του κόμματος σ' αυτό τον πόλεμο, ταυτόχρονα δίνει την προοπτική και σαν επιστέγασμα αυτού του αγώνα «... μια καινούρια Ελλάδα της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της φιλίας από κάθε ξενική ημερασιαστική εξάρτηση, μ' ένα πραγματικό λαϊκό πολιτισμό».

Με τον αρχικό του από το Νταξίου, βρισκί το κόμμα σε κατάσταση διάλυσης εξαιτίας της κυριαρχίας της oportunistικής - λικβινταριστικής κλίμας του Σύνταγμα - Πατριωτική, το λαό και την αντίσταση προδομένη από τη Βαρκελώνη.

Ολόκληρο το καθήκον της ανασυγκροτήσης του κινήματος, δίνεται με τη ζήτηση του δόλιτου έκσπλου αγώνα για το χτίσιμο της δόλιτης λαϊκής κατοχής και της κατάκτησης λαϊκής ελευσίας.

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Προς τον Λαό της Ελλάδας

Πρωτόκολλο της 1ης Συνεδρίασης του 1936

Ημερομηνία: 20.5.41

Αυτός είναι και ο σημαντικός λόγος που σοβιετικοί δεν θα μπορούσαν ποτέ να επιτρέψουν τον πλοίο του Ζαχαριάδη στην Ελλάδα. Και αν κάτι τέτοιο δεν θα είχαν κάνει να επιστρέφει τον λαό μας με το 74, εχθρός από τη φυσική του εδνοσύνη.

Στην πόλη του '3 ήταν δυνατόν για το σοσιαλδημοκρατικό να ότι την επερχόμενη πτώση της γουέρας. Η κομμουνιστική του ΚΚΕ θα ήταν αντικειμενικά μια από τις εναλλακτικές λύσεις της πτώσης. Η επιστροφή του Ζαχαριάδη στην Ελλάδα, που δόξατος με το πιο βαρύ χτίσιμο του προλεταριάτου τους δεικνύει θα απορροφήσει. Αυτό είναι ο πολιτικός λόγος που μας υποχρεώνει να δεχθούμε μαρτυρικές πολιτικές εξορίσεις, και να καταγγείλουμε το θάνατο του Ζαχαριάδη σαν δολοφονικό έργο του Σοβιετικού. Το κίνημα αυτό είναι ουσιαστικά ηγεσία της διάλυσης του κόμματος της ελληνικής εργατικής τάξης είναι έκκληση ενάντια στο ελληνικό προλεταριάτο. Είναι ταυτόχρονα μια τεράστια προσφορά στην αστική τάξη και σε ολόκληρη την αντίσταση στη χώρα μας. Σαν τέτοιο δεν πρόκειται να μείνει αναπάντητο.

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

Ο Ν. Ζαχαριάδης, ενσαρκώνει τους πάθους και τα οράματα του λαού μας. Η δράση του και ολόκληρη η ζωή του δόθηκε με ότι πιο επαναστατικό, τιμό και προοδευτικό ανάδειξε απέναντι ο τόπος. Το όνομα του Ζαχαριάδη είναι γραμμένο με κόκκινα γράμματα στην επαναστατική σημαία του ελληνικού προλεταριάτου.

Διαπαιδαγώγησε το κόμμα, το ελληνικό προλεταριάτο και ολόκληρο το λαό, στο διάβαχτό ανέλιμα της πάλης, ενάντια σε κάθε εξωτερική εξάρτηση και εσωτερική σκλαβιά, πάντα στην προοπτική της λαϊκής ελευσίας, στην προοπτική του σοσιαλισμού. Δεν παρατήρησε ούτε μια φορά και δόξαζε τη μεγάλη υποδομοκαταστή τον διακρίνει πάντα μια, μετάνοιας ηγέτης στα βασικά ζήτημα της προλεταριακής ελευσίας.

καθαρίζοντας μέσα σ' αυτές τις νέες συνθήκες την στρατηγική της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Δεν έφταναν όμως τα όσα ΟΧΙ του Ν. Ζαχαριάδη, στο Γερμανικό ναζισμό, και στον Αγγλοαμερικανικό Ιμπεριαλισμό για να δώσουν τη νίκη στο ελληνικό προλεταριάτο. Χρειαζόταν το τρίτο ΟΧΙ στο σοβιετικό ρεβιζιονισμό που με τα Στάλιν πήρε την εξουσία στο ΚΚΣΕ και στη Σ.Ε. Και αυτό το ΟΧΙ το έδωσε ο Ζαχαριάδης πληρώνοντας το με 17 χρόνια εξορία και την ίδια τη ζωή του. Παρά τη διάλυση του ΚΚΕ και τις αυθαιρέτες της καθοδήγησης του γ' αυτό, η πάλη του Ν. Ζαχαριάδη και τον άλλων μελών και στελεχών του κόμματος που έμειναν πιστοί στο μ' 2, αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη για το χτίσιμο του νέου ΚΚΕ.

Αυτή η μεγάλη πύλη του κατατάσσεται το Ν. Ζαχαριάδη σαν το κορυφαίο προλεταριακό καθοδηγητή του ελληνικού λαού γνήσιο μαρξιστή - λενινιστή διεθνούς κύρους και ακτινοβολίας.

Και αυτό είναι που το ζήτημα Ζαχαριάδη αποτελεί σήμερα μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην επανάσταση και το ρεβιζιονισμό. Το φαντάσμα του Ζαχαριάδη βασανίζει και θα βασανίζει, ακόμα για καιρό την αστική τάξη και το ρεβιζιονισμό. Οι τσιγκακιαίτες του Φασισμού αντιπροσωπεύουν, συνεχιστές του Βουρνιάδη οι συνεχιστές της Βαρκελώνης, οι λικβινταριστές και κάθε είδους oportunistes, τραυματισμένοι αναβίοντες του πνεύματος του Ζαχαριάδη την επαναστατική και τον Μπουσφιζισμό.

Η αστική τάξη, δεχόταν όλο το μίσος της, συνεχίζει και σήμερα μέσα από άρθρα στον τύπο της να περικρατεί τη δράση και το έργο του Ζαχαριάδη. Και αυτό είναι περσι από το ταξικό της μίσος, δεχόταν και το κομπλεξ της, μας και ποτε η αστική τάξη δεν μπορεί να βγάλει ηγέτη που να μπορεί να μαρτυρήσει τόσο και σε τόσο με το φασισμένο ηγέτη του προλεταριάτου, στο Ν. Ζαχαριάδη.

Όσο όμως τρίμων οι αντιδραστικοί, τόσο όλο και αυξάνεται και κομμουνιστές. Για την ΟΑΚΚΕ το έργο του Ζαχαριάδη αποτελεί πηγή εμπνεύσεως και γνώσης. Η δράση του οδηγός και καθοδηγητής της δικιάς μας δράσης. Βάζοντας σαν κεντρικό καθήκον μας την ανασυγκροτήση του ΚΚΕ, και προχωρώντας αποφασιστικά σ' αυτό το δρόμο, πρώτο έμπρηχτα το παλιό ΚΚΕ και τον αρχικό του Ν. Ζαχαριάδη. Το ανεξάρτητο, διερασιαστικό, αδιάλλαχτο και πάντα νέο Ζαχαριάδικο πνεύμα, μας σπείρει σ' αυτή την πορεία.

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΣΑ ΣΤΟΝ ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΑΡΧΗΓΟ ΤΟΥ ΚΚΕ

Ο Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακούλας Βασιλειώτης Γ - Πειραιάς Τηλ. 4928007



ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙ-ΚΚΕ ΑΝΤΙ - ΖΑΧΑΡΙΑΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Στο Βήμα της Κυριακής 4/8 αλλά και στα ΝΕΑ τις δύο επόμενες μέρες αιωροθήκαν αρκετές σελίδες για να προβληθεί το βιβλίο με τίτλο: «Ενθέρ Χότζα, Με-φίλιος Ζαΐσι».

Ο κυβερνητικός τύπος ασολόγησε με το βιβλίο αυτό και το πρόβαλε έντονα αλλά κυρία στάθηκε στο ζήτημα Ζαχαριάδη. Αμεσώς ζητηθούν τα ερωτηματικά: Έχει στο παρελθόν ο ελληνικός τόπος δώσει τόση διαίσθηση σε βιβλία που είχε εκδόσει η Αλβανική ηγεσία; Έχουν μόνο βιβλιοπωλεία οι εφημερίδες του επαναστατικού Λαμπρακί τους πωλίζουν; ΟΧΙ βέβαια. Μήπως πίσω από αυτό το δημοσιογραφικό ενδοσκόπον κρύβεται η στενή πολιτική σχέση που αναπτύσσεται σήμερα ανάμεσα στην ελληνική κυβέρνηση Α. Παπανδρέου και την Αλβανική κυβέρνηση Ρ. Αλίη.

Η κριτικοσοβιετική ηγεσία της Αλβανίας διαφοροποιεί την άποψή της πολιτική με βάση την αντίθεση της στη Γιουγκοσλαβία και όχι στην Αλβανία και την Γερμανία που θεωρεί ότι απειλούν την Ρωσία. Στην βάση αυτή αναπτύσσεται η σχέση με την Κυβέρνηση Α. Παπανδρέου μιας και βλέπουν η Αλβανία ότι τόσο τα Βαλκάνια αλλά και η Γαλλία στην Ευρώπη και στην Κόρσο σχεδόν ταυτίζονται με τις σχέσεις με την Ελληνική Κυβέρνηση. Γι' αυτό οι Αλβανοί δίνουν ένα χέρι βοήθειας από ιδεολογική πλευρά στο ΠΑΣΟΚ με το κίνημα τους απέναντι και περσιονιστές του Ν. Ζαχαριάδη από προβολή ούτως ή άλλως, ασπιανιστές, τραυματιστές και ρεβιζιονιστές που είχαν εκπεταθεί από τους κόλπους του ταξικού ηρωικού ΚΚΕ.

Για να δομηθεί συγκεκριμένη γραμμή από απόσταση με το Βήμα - πληροφορητικό ο - Στάλιν, δικαίω του Ζαχαριάδη.

Το συγκεκριμένο κείμενο του Ε. Χότζα αναφέρεται σε μια συζήτηση που έγινε το 1950 στη Μόσχα αναφορικά στο ΚΚΣΕ, στο ΚΚΕ και στο Κ.Ε.Α με επικεφαλής αντίστοιχα τους Ι. Στάλιν, Ν. Ζαχαριάδη και Ε. Χότζα, και που είχε σαν θέμα της σχέσης ΚΚΕ - Κ.Ε.Α.

Πρώτο - πρώτο ο Ε. Χότζα προσπαθεί να συγκοινωνήσει τον φασιστικό προλεταριο ηγέτη Ν. Ζαχαριάδη. Τις κατηγορεί ότι «Ο Νίκος Ζαχαριάδης, υπεράσπισε μια αντίθετη θέση απ' αυτή τη δική μας, σχετικά με τη Βαρκελώνη. Αρζός συνέχισε υπάκουος προς αυτή την άποψη καθόλου συστηματική, με τη προοπτική».

Για να δομηθεί όμως η γραμμή ο Ν. Ζαχαριάδης στο Δέκα χρόνια παρ' όλη τη βαρβαρική πολιτική ληστεία σ' όλη τη γραμμή του κόμματος, οδηγώντας την από την άποψη του Λακωνίτη, στην συμφωνία της Βαρκελώνης που δεν αποτέλεσε ένα παράδειγμα, ύστερα από την στρατηγική ήττα συμβιβασμό, με μια υποταγμένη συνηκολόγηση -

« Έτσι η Βαρκελώνη επισφραγίζει την λαθρομένη πολιτική μας στο διαίτημα της πρώτης κατοχής στους».

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΗ ΒΕΛΟΥΧΙΔΗ

Προσπαθώντας να καθυστερήσουν τον Ν. Ζαχαριάδη και το ΚΚΕ για δολοφονία του Αρη Βελουχιώτη, είναι γνωστό ότι το ΚΚΕ καταδικάσει πολιτικά την αντικομμουνιστική θέση του Αρη Βελουχιώτη ο δε Αρης δολοφονήθηκε με την εντολή του από τους μοναρχοφασιστές, όπως έχω αποδείξει από μαρτυρίες συνταξιούχων του.

Παρ' όλα αυτά το 1985 ο Αλβανός δημοσιογράφος Ντιν Μιχόσις απομνημόνευσε ότι ήταν ένας μεγάλος αγωνιστής του ελληνικού λαού απέναντι στους έμπρηχτες. Τι σημαντικό όμως η λέξη «ηρωισμός» είναι ο Ε. Χότζα δεν μπορεί να πολιτική καθοδήγη του απονομα και ανεργιών του Βελουχιώτη αλλά να γίνει για ηρωισμό. Μήπως νομίζει ότι ο Ν. Ζαχαριάδης είναι τις συνθήκες ανάμεσα πολιτικούς και αστιπιδούς στο κόμμα δια της σχέσης του πόντος όπως εφάρμοξε και εφαρμόζει η ηγεσία της Αλβανίας;

Ο Ν. Ζαχαριάδης και η 7η Ολομέλεια (1945) της ΚΕ του ΚΚΕ αλλά και στην συνέχεια η 3η Συνεδρίαση (1950) υποτάχθηκαν στο ζήτημα της Βαρκελώνης και της Βο-

ΚΙΝΑ: ΞΕΦΡΕΝΗ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗ

Β' ΜΕΡΟΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Κι' όλας από την τρίτη δεκαετία του '80 μέχρι σε εφαρμογή μιας περσσίας κλίμακας μετατροπής «κομμουνιστική» όπως την είπαν, στις παραγωγικές σχέσεις πρώτα στην αγροτική οικονομία και στη συνέχεια στη βιομηχανία.

Το σύστημα της παραγωγής και της διανομής μέχρι το '79 ήταν το σύστημα της λαϊκής κομμουνίας. Η λαϊκή κομμουνία περιλάμβανε ένα μεγάλο αριθμό αγροτικών νοικοκυριών μιας περιοχής (πάνω από 10.000 αγροτικά). Αυτή στη συνέχεια ταξiarχόταν σε ταξιαρχίες. Κάθε ταξιαρχία χωρίζονταν με τη σειρά της σε ομάδες παραγωγής. Κάθε ομάδα παραγωγής αποτελούνταν από 20 έως 30 αγροτικές οικογένειες. Η Κομμουνία έδινε τους αγρότες σε μια τεράστια συλλογική προσπάθεια για την εκτέλεση των έργων υποδομής της αγροτικής οικονομίας, δηλαδή μετ' αλληλεπίδρασης εργαζομένων, όπως και μικρές και μεσαίες έκτασης βιομηχανικές μονάδες. Έργα δηλαδή που το μικρό αγροτικό νοικοκυριό δεν μπορούσε να αναλάβει.

Το κυριότερο θέμα είναι ότι αναπτύξε ένα σοσιαλιστικό συλλογικό πνεύμα καθώς πήρα από τα έργα μεγάλης κλίμακας καθήκοντα και τη συλλογική αγροτική δουλειά. Ο πηρύνας της κομμουνίας, το κίτταρο της ήταν η ομάδα παραγωγής που προαναφέρθηκε. Η κομμουνία έβγαζε το γενικό πλάνο παραγωγής και η ταξιαρχία το εξειδίκευε σε κάθε ομάδα. Κάθε ομάδα λοιπόν, πάνω στη γη, που της αντιστοιχούσε για καλύτερη και με τα μέσα παραγωγής που διαθέτει «συλλογικά» καλύτερη από τη γη. Το πρώτο ανέκδοτο σφάλμα στην κομμουνία, που στη συνέχεια το διόρθωσε σε κάθε ομάδα παραγωγής ανάλογα με την αποδοτικότητα της εργασίας της, αφού προηγουμένως φαινόταν εκείνο το κομμάτι που προσερίσταν για να δίνει στο κράτος, καθώς και εκείνο που θα ανταλλάσσονταν με άλλα παραγωγικά μέσα ανάγκες της κομμουνίας.

Έτσι λοιπόν η ομάδα παραγωγής και σαν διαδικασία παραγωγής και σαν λογιστική μονάδα διανομής εξασφάλιζε το συλλογικό σοσιαλιστικό χαρακτήρα της παραγωγής χωρίς από τη συμμετοχή όλων των αγροτών, όλων των ομάδων στα μεγάλα έργα της κομμουνίας. Εδώ πρέπει να σημειωθεί και το άλλο, που ίσως είναι και το σημαντικότερο: Η κομμουνία δεν ήταν μόνο η πιο συγκεντρωμένη μορφή της οικονομικής διαχείρισης. Ήταν ταυτόχρονα και η πολιτική και διοικητική εξουσία. Ήταν η σύνθεση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας των αγροτών και των εργατών της υπαίθρου.

Με το νέο σύστημα της «παιδείας» οι έξι λαϊκή κομμουνία, ταξιαρχία, ομάδα παραγωγής έμειναν. Όμως άλλαξε το περιεχόμενο τους.

ΟΙ ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΥΠΟΨΗΦΟ

Σε εκείνη την ομάδα παραγωγής, από το κίτταρο του σοσιαλισμού στην υπαίθρου διασπάστηκε. Τώρα κάθε ομάδα παραγωγής αποτελεί ένα περιβάλλον με κάθε νοικοκυριό, που αποτελεί την ομάδα παραγωγής. Παρουσιάζει απόσπασμα από την ΕΠΘ. Πεκ. αρ. 28 - 1983:

«Συμφώνα με το νέο σύστημα, οι κρατικοί σχεδιαστές δείχνουν σε κάθε ομάδα παραγωγής (ή συλλογική) σε γενικές γραμμές με ποιο τρόπο θα πρέπει να πραγματοποιηθεί η καλύτερη στην περιοχή της και ποιά αποτελέσματα αναμένονται. Τότε η ομάδα παραγωγής κάνει συμβόλαια με κάθε νοικοκυριό, σύμφωνα με το σκοπό σε κάθε νοικοκυριό παραχωρείται γη, ζώα, και μικρά και μεσαία, μεγάλης αμφοτερόκοσης εξοπλισμός. Αυτό τα συμβόλαια δεσμεύει αμοιβαία, το κράτος, την ομάδα παραγωγής και κάθε νοικοκυριό.

Το νοικοκυριό είναι υπεύθυνο

για να δώσει την παραχωρημένη γη (που παραμένει ιδιοχτήσια της συλλογικής) και τον αγροτικό εξοπλισμό που μπορεί να τον χρησιμοποιήσει αποκλειστικά. Η συλλογική είναι υπεύθυνη να προμηθεύσει και να συντηρήσει τον μεγαλύτερο εξοπλισμό και τα έργα υποδομής κτλ.

Το αγροτικό προϊόν διαιρείται στα τρία. Το κράτος αγοράζει το ποσοστό του σε καθορισμένη τιμή, η συλλογική παίρνει ένα ορισμένο ποσο για το κοινό απόθεμα και το νοικοκυριό, που πρέπει να πληρώσει έναν αγροτικό φόρο, κρατάει το υπόλοιπο για προσωπική χρήση ή για πώληση».

Σήμερα, τα εκατοντάδες εκατομμύρια των κινέζων αγροτών δουλεύουν με αυτό τον τρόπο. Από το περισσότερο στις παραγωγικές σχέσεις προωχτικής σημασίας για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση στην Κίνα, στηρίχθηκε στη θεωρία «στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του» που είναι σύμφωνα με σημαντικές ηγεσίες και αποτελεί τη βάση μιας πρότασης, που καθορίζει τη συμμετοχή στο προϊόν της παραγωγής και τη διανομή στον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητες της προτάσης. «Από τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητες του, σε καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του».

Αυτή η κλασική αμερικανική μαρξιστική διαστρεβλώθηκε οικειά. Το «στον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητες του» από νομο της διανομής τον μετατρέψαν σε νομο της παραγωγής και κοινοποίησης του κοινωνικού χαρακτήρα της παραγωγής. Αυτό στάθηκε πολύ εύκολο σε μια πιο καθιερωμένη ελακτώματη παραγωγής, όπως η αγροτική σε μια πιο καθιερωμένη χώρα σαν την Κίνα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η «ελακτώματη» γραμμή αυτή στη βάση της αξιοπιστίας, που προωθήθηκαν από τις αρχές, από αποκλίσεις στο ΚΚΚ.

Όμως τα προβλήματα που προέκυπταν από τον εξειδίκευση δεν λύνονται με το ζήτημα του κοινωνικού χαρακτήρα της αγροτικής παραγωγής, δεν λύνονται με την απελευθέρωση των μικροαστικών μορφών παραγωγής με την απελευθέρωση της ιδιοκτησίας του ατομικού πλούσιου.

Οι σημαντική κινέζικη ηγεσία για να αποδείξει την συνέπεια της στις αρχές στο ζήτημα αυτό επικαλείται το γεγονός ότι η ηγεσία στην ιδιοχτήσια της συλλογικής, καθώς και μερικά από τα άλλα μέσα παραγωγής.

Όμως όλα ξεκίνησαν από τη μικρή αγροτική παραγωγή, αλλά και η μεγάλη δεν προϋποθέτει ιδιοχτήσια της γης, αλλά τη χρήση της. Μπορεί κανείς να νοικιάσει τη γη, η να πληρώσει σε είδος τον ιδιοκτήτη. Στο ζήτημα αυτό επιμένει ιδιαίτερα ο Λένιν στο αγροτικό πρόγραμμα των μπολσεβίκων (τόμος 16 - 17 (ως έκδοσης) για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Όσα για τα υπόλοιπα μέσα παραγωγής, σε τι είτε απορροφούνται αποκλειστικά μέσα σε ένα παραγωγικό κύκλο (π.χ. λιπασμάτα, είτε όπως και στη μικροκαλλιέργεια στις κεμπαστικές χώρες ανήκουν στους κράτος (π.χ. υδατοδυναμικές, εργαζομένων, αρδευτικά). Αλλά και τα βάρια μηχανήματα π.χ. τρακτέρ μπορούν να νοικιάστον.

Βέβαια δεν μπορεί κανείς σε ένα ολόκληρο σοσιαλιστικό πρόταξη, ιδιαίτερα στην πρώτη του φάση, να αποκλείσει την υπαίθρου τη μικρή παραγωγή. Όμως αυτή η προσοχή μετατροπή στην αγροτική οικονομία της Κίνας γίνεται δι' ολοκλήρου χρόνο μετά την συλλογικοποίηση της κί' έρχεται να γίνει η συντριπτική κυριαρχία μορφή της. Δεν πρόκειται δηλαδή για τα μικρά κοινοτικά γης για κάθε αγροτικό νοικοκυριό, που παραχωρήθηκαν σαν συμπληρωματικές μορφές καλλιέργειας μετά το '76. Όμως η πιο μεγάλη ιδεολογική και πολιτική πόλη μέσα στην Κίνα και το ίδιο το ΚΚΚ είναι στα 58 χρόνια σε ένα αντίθετο δέξιο ρεύμα με επικρατούσα τον Πεκκ - Τσινκ - Χουάι. Αλλά και ο Λιού - Σάο - Σι στάθηκε ανέναντος στο κίνημα για τις κομμουνίες και το υπονοούμενο».

ΕΠΘ Πεκίνου αρ. 28-1977 «Ο Λιού - Σάο - Σι διέδωσε τον ψευδομυθικό και εκθιάσε την επιτυχία

των ιδιοτικών κομμουνιών, την ανάπτυξη των ελεύθερων αγορών, τον πολλαπλασιασμό των μικρών επιχειρήσεων, που παίρνουν την πλήρη επίσημη των κερδών και των ζημιών τους και τον προσηλυτισμό της ομάδας παραγωγής στη βάση της οικογένειας στην προσπάθεια να παλινορθώσει τον καπιταλισμό» (Απο άρθρο για τη δράση του Χουάι στο Χονγκον).

Σήμερα ο Τσινγκ - Πέγκ - Χουάι είναι το πρόταξη, ο Λιού - Σάο - Σι μαζικός μαρξιστής. Η γραμμή τους εκθιάζεται και μπαίνει σε εφαρμογή σε όλα τα επίπεδα που αναφέρονται προηγουμένως απόσπασμα. Ας δούμε πως εξειδικεύεται η πολιτική αυτή στην επαρχία Σονγκιαν του Γκιανγκσί, π.χ. ο Ζάο - Ζι - Γιανγκ έρχεται σαν υποδείγμα διοικητικών μετατροπών.

(ΕΠΘ Πεκ αρ. 48 - 1983): «Η Πολιτική που ακολουθείται σε αυτή την επαρχία λέει ο κομμουνιστικός γραμματέας της, είναι: Να βοηθήσουμε ένα μέρος των αγροτών να πλουτίσουν πρώτοι, να κάνουν το παν για να πλουτίσουν οι υστερούντες, οι αγρότες που πλουτίσαν πρώτοι να βοηθήσουν τους υστερούντες».

Προκατά το άρθρο εξηγώντας τι σημαίνει να βοηθήσουμε ένα μέρος των αγροτών να πλουτίσουν πρώτοι, γράφει:

«Προκατά για τη βοήθεια στους αγρότες, που έχουν πειρα και που έχουν καλή την τεχνική και την πρακτική πείρα διοικητικής, διανομής, των κερδών, τεχνολογία, είναι και κράτος, είναι για να μπορούν να αναπτύξουν πάλι την εμπειρία τους, τις γνώσεις τους και να γίνουν όσο γίνεται πιο γρήγορα πλούσιοι αγρότες».

Για να το πετύχει αυτό, η τοπική κυβέρνηση προσάδωσε δέκα κινέζους που πρέπει να ακολουθήσουν. Ανάμεσα τους: Η δυνατότητα για τους αγρότες που έχουν μια οποιαδήποτε μορφή για να μην πάνον, μέρες στην καλύτερη των αγρών με το σύστημα της υπαίθρου και να απομακρυνθούν από αυτά από την ατομική παραγωγή. Η υδρία σ' αυτού τους αγρότες να αναλάβουν ατομικές ή συλλογικές εκμεταλλεύσεις (ή ανοίξουν μαγαζιά ή να φτιάξουν εργαστήρια π.χ. Η υδρία σ' αγροτών εργαζομένων πλάνο και άλλα μέσα μεταφοράς. Η δυνατότητα για τους μαρξιστές τους σιδηροδρόμους, τους υδρείες και υστερούς χειριστές σ' ασκήσουν το επάγγελμα τους μόνο τους, ή με την οδία να μισθώσουν δύο ή τρεις μαθητευόμενους. Η υδρία σ' αυτού που έχουν γνώσεις ειδικές σε σύστημα κλινικές, παιδικές σταθμούς, σχολεία, βιβλιοθήκες, κί' άλλες πολιτιστικές υπηρεσίες με την συμφωνία των ενδιαφερομένων αγρών».

Η κυβέρνηση της επαρχίας ζήτησε από όλα τα τμήματα προμηθειών και ποιότητας σ' εξέταση τις διόδους κίνησης για να βοηθήσουν αυτά τα πρόσωπα να προμηθευτούν ή έχουν ανάγκη. Οι οργανώσεις των επαγγελματιών εργατών καλούνται να τους δώσουν τεχνική βοήθεια, στους τομείς, των συμβόλων καθώς και στην εκπαίδευση. Οι δικαστικές υπηρεσίες επισφραγίζονται επίσης να προστατίσουν τους χωρικούς που πλούτισαν. Ταυτόχρονα στείλουν ομάδες προσηλυτιστών στην υπαίθρου για να εξηγήσουν στους αγρότες τη σημερινή πολιτική τους κυβέρνηση, ώστε να μην ανησυχούν οι νέοι πλούσιοι, που υπάρχουν περίπτωση να γυροίσουν την κριτική λόγο της θέσης τους. Τέλος η κυβέρνηση, πρέπει να βοηθήσει τους αγρότες, που θέλουν να πλουτίσουν να βρουν τα μέσα».

Παραλλά με αυτή τη γραμμή στην παραγωγή, που δίνει διαφορά στα κέρδη είναι επίσης του Πεκίνου αναμεικτό ήταν πιο πλούσιο και πιο φτωχό αγρότη της τάξης του 1 προς 10, ολόκληρο το σύστημα της υπαίθρου και παντού συνοδεύεται από την ελευθέρωση του ατομικού εμπόρου των αγροτικών προϊόντων, που πλεονάζουν σε κάθε νοικοκυριό, αλλά και προσέβαλλε η ανάπτυξη του ατομικού εμπόρου. Ομοιογενείται αναγκά ότι όλα και πιο πολύ αγρότες ρυθίζονται από τα χτήματα για να αγοράσουν αποκλειστικά με το εμπόριο».

Ταυτόχρονα με την διάσπαση

αυτή της ομάδας παραγωγής διαπιστώνεται και η ανάγκη της μεγαλύτερης ανεξαρτησίας της ομάδας παραγωγής από την κομμουνία, που παίζει έναν όλο και μικρότερο ρόλο*. Ένα αντίθετο με το χρόνο έπρεπε οι πιο στενές μορφές ιδιοχτήσιας, δηλαδή της ομάδας παραγωγής και της ταξιαρχίας να υποστηρίξουν στην κομμουνία σαν επιρροή (Μάο - ΕΠΘ Πεκίνου αρ. 28 - 1977). Έτσι φτανουμε τελικά στην καταργηση της πολιτικής εξουσίας της κομμουνίας. Η Κομμουνία δεν είναι πιο όργανο λαϊκής εξουσίας κι' αυτό γίνεται συνταγματικός νόμος!

ΟΙ ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Αυτή η καταστροφική πολιτική παρνάει στη συνέχεια και στη βιομηχανία κι' όλας από το 1979.

Η βιομηχανία είναι ο κατ' εξοχήν τομέας της σοσιαλιστικής οικονομίας και ταυτόχρονα η βάση της από τον ίδιο τον κοινωνικό χαρακτήρα της βιομηχανικής παραγωγής. Η βιομηχανική παραγωγή στην Κίνα πήρε δύο μορφές μέσα στη ποικιλομορφία σοσιαλιστική της οικοδόμησης. Την αναπτύχθηκε σοσιαλιστική μορφή της κρατικής επιχείρησης, όπου η κάθε επιχείρηση είναι ιδιοχτήσια όλου του λαού και επικρατεί συντριπτικά για όλες τις μεγάλες βιομηχανικές μονάδες και την μορφή της συλλογικής αλλά όχι κρατικής, όχι όλου του λαού, ιδιοχτήσιας μορφής λήθημα στρατηγική, σημασίας βιομηχανικών μονάδων, που δουλεύουν σαν ιδιοχτήσια μιας κομμουνίας ή ενός δήμου ή και μιας εθνοτικής διοικητικής περιοχής.

Βέβαια, στην βιομηχανία αντίθετα με τη γαργάρα δεν είναι δυνατό να διασπαστεί το παραγωγικό πρόταξη ατομική ή η-επιβολή της ηθής από ένα διαφορετικό χαρακτήρα. Το χαρακτήρα της κυριαρχίας της αποδοτικότητας κάθε ξεχωριστής κρατικής επιχείρησης και πιο συγκεκριμένα του κέρδους της.

Το χαρακτήρα δηλαδή της διάσπασης της κοινωνικής παραγωγής όλων των εργασιών μαζί σε παραγωγή κάθε εργασιών ξεχωριστά από μια ποιά σημαντική άποψη. Ένα δηλαδή υπάρχει το γενικό πλάνο, καθ' επιχείρηση έχει τη δυνατότητα να παραπάνω από το πλάνο προϊόν να το κρατάει σαν κέρδος. Αυτό το κέρδος, είτε εκφράζεται σε προϊόντα που έχουν λήψη στην αγορά και μπορούν να πωλούνται ακόμα κι' αν είναι μέσα παραγωγή, είτε να εξάγονται απ' εθνικά από την επιχείρηση στο εσωτερικό και να μεταφέρονται σε ανταλλαγμα για την αγορά από το εξωτερικό μέσω παραγωγής, είτε να αναπαικούνται, είτε να μοιράζονται σαν κέρδος στους εργατές της επιχείρησης, είτε και σαν πηγή (ΕΠΘ Πεκ. 6-81, 11-83, 7-83) *.

Κι' αυτή η «επαναστατική» μεταρρύθμιση έγινε με το προσημείο του χιπτιμιάς της κρατικής γραφειοκρατικής διαχείρισης: Βρισκόταν όμως σε κρισιμότητα αντίθεση τόσο με τη διαχείριση των κρατικών επιχειρήσεων στην ΕΣΣΔ (π.χ. Σαζιαν, όσο και στην Κίνα μέχρι το '78. Η αναλήψη των κερδών και τον ζήμιον από κάθε ξεχωριστή παραγωγική μονάδα σημαίνει αντικειμενικά υποβιβασμό της συλλογικής ολόκληρης οικονομίας της εργατικής τάξης υπάναται στα μέσα παραγωγής της. Η υποκρίση σε θέματα της αποδοτικότητας της ξεχωριστής επιχείρησης αντικειμενικά επίστη αμοιβαία την αναγκαιότητα της υπαίθρου εκείνων των επιχειρήσεων που αν και είναι ολιγομνηστικές είναι χρησιμες στο γενικό παραγωγικό πρόταξη.

Έτσι καθώς δεν μας εκπλήσσει το προκατό απόσπασμα από το λένιν του Ζάο - Ζι - Γιάνγκ για το να πωλούνται. Πρέπει όμως να φερμωστούμε τα μέτρα του κλεισίματος της αναστολής της συλλογικής και του αναπροσανατολισμού της δραστηριότητας των 3 παρκάτων κατηγοριών επιχειρήσεων (ή εκείνων, που καταναλώνουν πολλές εθνικές πηγές, που όμως τα προϊόντα τους είναι μέτριας ποιότητας).

Έτσι καθώς δεν μας εκπλήσσει το προκατό απόσπασμα από το λένιν του Ζάο - Ζι - Γιάνγκ για το να πωλούνται. Πρέπει όμως να φερμωστούμε τα μέτρα του κλεισίματος της αναστολής της συλλογικής και του αναπροσανατολισμού της δραστηριότητας των 3 παρκάτων κατηγοριών επιχειρήσεων (ή εκείνων, που καταναλώνουν πολλές εθνικές πηγές, που όμως τα προϊόντα τους είναι μέτριας ποιότητας).

της και που η κακή διοίκηση τις έχει κάνει χρόνια ελλειμματικές. 2) αυτές που η προφορά ξεπερνάει τη ζήτηση και που ουσίαν το εμπόριο ματικό στις συσσωρεύονταν σε μεγάλη ποσότητα 3) Αυτές, που αν και καθυστερημένες διεκδικούν από τις προχωρημένες επιχειρήσεις την ενέργεια, τις πρώτες ύλες, τα υλικά, τα μέσα μεταφοράς και την αγορά και συνεχίζουν παρακάτω: «Οι εργατές των κρατικών επιχειρήσεων, που θα γίνουν αντικείμενο των μέτρων κλεισίματος ή αναστολής της λειτουργίας θα πρέπει να διευκρινιστεί μεταβάσει που θα τους δοθούν από το κράτος στα πλαίσια ενός ενιαίου πλάνου. Αυτοί που δεν θα μπορέσουν να βρουν σταθερή δουλειά προς στιγμή, θα πρέπει να οργανωθούν κάτω από αυστηρή επίβλεψη για να μελετήσουν και να υποστηρίξουν σε έργα κοινωνικής χρησιμότητας». *.

Θάπρεπε να μας πει ο πρώτος ποιητής της Κίνας σε τι φτιάξαν αυτοί οι εργατές για το εμπόριο της ζήτησης από την προφορά, ώστε να μείνουν ειδικά αυτοί έσοτα και προσωρινά, χωρίς δουλειά. Ακόμα να μας πει αν αυτοί οι ίδιοι σαν Κύριοι της χώρας αποφασίσαν να κλείσει της επιχείρησής τους, για να δοθεί αναπαραγωγικά έχουν βάση αυτές οι αποφασίες στην ανάπτυξη της εργατικής δημοκρατίας, αν είναι οικονομικές οι διοικητικές εκθέσεις για την ανάπτυξη ενός «κομμουνιστικού πνεύματος μέσω στις μάρες».

Από την πλευρά μας δεν το πιστεύουμε. Γιατί αυτός ο υποβιβασμός αυτών των επιχειρήσεων τονίσταται από ιδεολογική σκοπιά, από επιχειρήσεις όλου του λαού σε επιχειρήσεις των εργατών τους, δίνει ένα διαφορετικό χαρακτήρα και στη διανομή και στις σχέσεις της παραγωγής, μέσα στο εργατικό σόσιαλισμό.

Έτσι στην επιχείρηση, υπάλληλος του Σαζιαν, σ' επιχείρηση με 70.000 εργατές, όχι μόνο το πημά αλλά και οι προαγωγοί, δίνονται με τον ελάχιστο τρόπο (ΕΠΘ Πεκ. αρ. 15-83). «Ο υπάλληλος του τμήματος έχει το δικαίωμα να ασκήσει λόγο στην εργασία των εργατών, όπως κάνει και η διεύθυνση απαντώντας. Όταν αφορά τη προώθηση των εργατών στις ανώτερες βαθμίδες, εξαρτάται από την εκτίμηση του υπαλλήλου τους, που μπορεί επίσης να αποσυστά για τον εργάτη τον βαθμό, που δίνονται στον κάθε εργατή σύμφωνα με την εργασία του».

Η σημαντική ηγεσία εχτίησε το σοσιαλιστικό, που έχει αρτηριόστικη πολιτική ρίζα, αναπτύσσεται στον σοσιαλιστικό, εχτίησε τον σοσιαλιστικό, εχτίησε τον κεντρικό γραφειοκρατικό σχεδιασμό προσφέροντας τη ρεαλιστική γραφειοκρατική αποδοτικότητα. Με λίγα λόγια ολιγομνηστικές τα βρομώματα των αρτηριόστικων από τη σκαφή, ριζών μαζί και το μορφή της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Όλες οι εκθέσεις της κινέζικης οικονομίας, είτε όπως τις βλέπουμε από τα ίδια τα γραφεία των κινέζων είναι διαστρεβλωμένες από το πνεύμα του ατομικού ελακτώματος. Όλες απελευθέρωναν, ολόκληρα σαν μεταρρυθμιστές από το κίνητρο. Ένώ στα έργα εξειμούν σε χιλιάδες τόνοι, όλες τις κομμουνιστικές αρχές, στην πράξη δίνουν διέδοδο σε ότι σημαίνει παρατίσει στον καπιταλισμό τις παραγωγικές σχέσεις.

Θα παραθέσουμε ένα ακόμα παράδειγμα αυτής της καταρρέσεως στην ολιγομνηστική που προωθείται στη σχέση της διανομής με τη χειρωνακτική εργασία.

«Χα - Γιάνο - Μπαγκ: Λογος του με κριτική τα εκατό χρόνια από τη γέννηση του Μαρξ (ΕΠΘ Πεκ. Νο 12-1983). «Με μια λέξη η χειρωνακτική και η πνευματική εργασία στη σοσιαλιστική κοινωνία δεν διακρίνονται παρά ως προς τον καταμερισμό της εργασίας και το βαθμό της συνειδητότητας της, δεν πρόκειται εδο καθόλου για τη διαφορά που έχει να κάνει με την ανεπάρκεια ή την αξιοπρέπεια της δουλειάς». Στη συνέχεια καλεί σε χιπτιμιά της αντίληψης ότι η χειρωνακτική δουλειά είναι υποδεέστερη. Κι' όμως παρακάτω λέει: «Σε μια ολόκληρη ιστορική περίοδο, οι επιστημονικές γνώσεις και οι πολιτιστικές καθώς και η διανοητική δουλειά θα βρεθούν σχετικά

συγκεντρωμένες στα χέρια των διανοούμενων. Κατά συνέπεια, αυτοί αποτελούν τον διανοητικό παράγοντα, που είναι απόλυτα αναγκαίος στο σοσιαλιστικό εκσυγχρονισμό, έναν πλούτο από τους πιο μεγάλους της χώρας μας. Πρέπει να κάνουμε έτσι ώστε ο σεβασμός προς τους διανοούμενους και τις γνώσεις τους, να γίνει πραγματική της κοινωνίας και να πάρουμε ενεργητικά μέτρα για να καλλιεργήσουμε τις συνθήκες της δουλειάς και της ζωής τους. Θα πρέπει να εξηγήσουμε καθαρά στο λαό μας ότι αν, στη σοσιαλιστική κοινωνία, αυτοί που έχουν ένα πιο ανεβασμένο επιστημονικό και πολιτιστικό επίπεδο, αυτοί, που κάνουν διανοητική εργασία, πρέπει να ωφεληθούν γενικά από μεγαλύτερα υλικά πλεονεκτήματα από αυτούς που έχουν χαμηλά μορφωτικά επίπεδα, είναι γιατί αυτό είναι μια αναγκαιότητα, όχι μόνο για την ίδια τη διανοητική εργασία, αλλά πάνω σ' όλα γιατί αυτό θα ενισχύσει την ανάπτυξη της κοινωνικής παραγωγής, θα καλλιεργήσει τη λαϊκή και πολιτιστική ζωή του λαού, θα ενθαρρύνει την εργατική τάξη και τους άλλους εργαζομένους να γίνουν πιο καλλιεργημένοι και θα σπρώξει παραπάνω τα παιδιά των αγροτών και των εργατών να μάθουν την επιστήμη και την τέχνη. Έτσι θα φτιάξουμε ένα μεγαλύτερο αριθμό διανοούμενων».

Όχι μόνο στην Κίνα αλλά και στην ΕΣΣΔ ήταν πάντα πολιτική να είναι ανώτερος ο μισθός των χειρωνακτικά εργαζομένων και στη χειρότερη περίπτωση ίσος. Η πρώτη κίνηση του Χρυστού ήταν να ανεβεί ο μισθός μισθός των διανοούμενων. Όμως δεν είναι μόνο αυτό. «Χα - Γιάνο - Μπαγκ δεν λέει ότι με μισθό τον κομμουνισμό υπάρχει η αντίθεση ανάμεσα στη χειρωνακτική και τη πνευματική εργασία, ότι είναι πιο από τα μεγάλα μισθού αμειβόμενοι μέσα στο σοσιαλισμό, δεν λέει ότι η πνευματική εργασία υπερέχει από τον ίδιο τον καταμερισμό έτσι ώστε η χειρωνακτική εργασία να είναι από την ίδια της τη φύση ανώτερη, κι' ότι αυτό είναι ο λόγος που στο σοσιαλισμό οι χειρωνακτικά πρέπει να μισθώνουν περισσότερο και το πιο σημαντικό - διαστρεβλώνει για μια ακόμα φορά το νόμο της διανομής «στον καθ' ένα ανάλογα με την εργασία του» - υπαινισσόμενος τη συνειδητότητα της διανοητικής δουλειάς.

Όμως η διανοητική δουλειά, που στηρίζεται σε γνώσεις παιδείας, η κρατική εκπαίδευση δεν μπορεί να διεκδικεί ιδιαίτερα στο σοσιαλισμό, περισσότερο μισθό ακριβώς γιατί τα έσοδα της αναπαραγωγής της διανοητικής εργατικής δύναμης αναλαμβάνονται από όλη την κοινωνία. Ακόμα έχει πάσει πιο καθυστερημένα σε μια μεγάλη σημασία σταδιακά την πνευματική και τη χειρωνακτική εργασία, όχι μόνο δίνοντας μισθώση στην εργατική τάξη αλλά και καταβάζοντας τους διανοούμενους στα χρώματα και τα εργατόσσια για χειρωνακτική δουλειά.

Τέλος πρέπει ακόμα μια φορά να διαπιστώσουμε με ποιά τρόπο καθύονται οι μισθί των εργατών με το να επιδιώκουν μεγαλύτερο ατομικό υλικό όφελος. Η αρχή να δίνουμε σημασία και στο ατομικό και στο συλλογικό όφελος με την κυριαρχία του δεύτερου (για μια ακόμα φορά ταλαιπωριούνται στην πράξη με τη πρόταξη της πάλης ενάντια στον αριστοκρατισμό).

Θα γυαλιόταν πολλές φορές να αναφερθούμε στα μεγάλα βήματα προς τα πίσω, που σημαίνονται σ' όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, όπως στο εμπόριο με την οριστική ανάπτυξη του ατομικού μικροεμπορίου ακόμα και του ατομικού εμπόρου των μέσων παραγωγής, την προώθηση των μικτών επιχειρήσεων δηλαδή, με ξένα και κινέζικα κεφάλαια κι' όπου οι δυνατότητες για το ξένο κεφάλαιο, οι οικονομικοί όροι που τελεσιδικία θεσπίζονται είναι σκανδαλώδεις (π.χ. μικρότερη φορολογία απ' ότι για τις υπαίθρου).

Συνεχίζουμε στο επόμενο τεύχος...

ΚΑΙ ΣΥ ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΑΠΑΤΖΗ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΤΟ ΨΩΜΙ

Υποβία, ανειδίκευτα και χωρίς μια στοιχειώδη πολιτική επισημοποίηση, η κυβέρνηση στα μέσα του Αυγούστου, ανακοίνωσε μια σειρά από μέτρα, στο ψωμί, στα πατρέλαια, ενώ εισαγάγει νέες μεγάλες τιμές, στα δημόσια τιρολόγια, στα εισιτήρια και σε όλα τα βασικά είδη διατροφής.

Σκληρή λιτότητα, υπήρξε στο εργατικό κίνημα, και αυτό μέχρι τον περασμένο, τον ηρωτικό τάξη ήδη βρίσκεται κάτω από τα βάρη της ανεργίας, και του προσημασμένου χρόνου λειτουργίας, με αρκετά άσημα οικονομικά θέματα.

Γι' αυτό, οφείθηκε ο Παπανδρέου, και επίσης να κληθεί η κυβέρνηση να αρνηθεί τον εργαζόμενο, και από το θάρρος των προθέσεων της κρίσης της Ν.Δ.

Γι' αυτό, οφείθηκε ο Παπανδρέου να αρνηθεί τον εργαζόμενο, και από το θάρρος των προθέσεων της κρίσης της Ν.Δ.

Είναι γεγονός η χώρα και η πολιτική της κυβέρνησης της Ν.Δ. από την κυβέρνηση Παπανδρέου έχουν γίνει χώρα.

Αλλά, σε μια άλλη κατάσταση, Κομμουνιστική ιδεολογία της αστικής τάξης, των εργαζομένων, των βιομηχανών και των κρατικών οργανισμών δεν μπορεί να προσταθεί, να εισαχθεί, της εργατικής τάξης.

Χρησιάζεται συνολική πάλη για την ανατροπή της λιτότητας. Ο Σοσιαλισμός είναι η αληθινή λύση. Είναι η δόξα για ένα το λαό, για την ανάπτυξη της σοσιαλιστικής πατρίδας, που είναι ο εργαζόμενος άνθρωπος ασάντες και νοικοκυρές του τόπου μας.

Ποια σχέση όμως έχουν αυτά με τη σημερινή κατάσταση; Κομμουνιστική ακρίβος το αντίθετο του. Γι' αυτό και δεν μπορούν παρά να ανατραπούν!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Εισαγωγή από τη σελ. 2

Εισαγωγή από τη σελ. 2
Εισαγωγή από τη σελ. 2
Εισαγωγή από τη σελ. 2

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΒΑΦΕΙΔΗ

Ο Ε. Χότζα γνωρίζει ότι ο Μ. Βαφειδής έχει ταχθεί υπέρ της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ όπως επίσης γνώριζε τις τελευταίες απόψεις και δηλώσεις του Βαφειδή για την σημερινή Ρωσία. Παρόλα αυτά τον κέρμα και γραφειοκρατικά «μετακίνησε» προς ο Μ. Βαφειδή, ήταν καλός κομμουνιστής και εναντίον της αριστεράς και κέρμα της ιδεολογία του με την καθήρεση του Βαφειδή τόσο από τον Δ.Σ.Ε. όσο και από την ηγεσία του ΚΚΕ.

Με αυτές τις τοποθετήσεις έγινε και σήμερα η Αλβανική ηγεσία να αποκαταστήσει τον Μ. Βαφειδή να ενισχύσει πολιτικά την κυβέρνηση και να δώσει χερί βοήθειας στα ρεβιζιονιστικά ΚΚΕσ, και ΚΚΕσ μας, αυτοί σπρόγγυαν το Βαφειδή για ήρωα της Αντίστασης.

Για να δοθεί όμως η απαραίτητη ομόφωνη ή δι-ολομεία (1948) και η 3η συνδιάσκεψη (1950) για τον Βαφειδή «Βασικό λάθος» ήταν η τοποθέτηση του Μάρκου Βαφειδή στην ηγεσία του Δ.Σ.Ε. Ο Βαφειδής δεν πιστώσε ποτέ στην νίκη του Δ.Σ.Ε. και δεν έδωσε από τα πλαίσια της Κουκουλιανής καθήρεσης, τον κινεζογεννημένο ένοπλο αγώνα, και της παλαιάς αντιμετώπισης των προβλημάτων του. Το έκανε η καθολική πολιτική και στρατηγική σκέψη για τον νέο αγώνα.

Δεν κατάλαβε ποτέ την ανάγκη να συγκροτήσει ο Δ.Σ.Ε. σε ένα ενιαίο-απελευθερωτικό στρατό. Τον κρατούσε τακτικά δικό του και τον ανήρθε τον συγκροτήσανε γύρω τους και τον αντιπρόθεσε στο κόμμα καταδικάζοντας τα σφάλματά του το κόμμα έστειλε στο Δ.Σ.Ε. Ο Βαφειδής ποτέ δεν σκέφτηκε και δεν καταλάβα το πρόβλημα των εργαζομένων του Δ.Σ.Ε. και εσωτερικά του κόμμα στο ζήτημα αυτό. Μπαθρήθηκε σε ένα στήριγμα που δεν αντέχονταν έλεγχο και κριτική από την ηγεσία του ΚΚΕ και όταν στο κορφοβραχί της μάχης στο Γράμμο στα 1948 έπεσε και έσπευσε να διακοσμήσει σκαρτοστά μια σφηνόκολλη και ποικιλόπλη τροτσκιστική οργάνωση, ο Βαφειδής στη 5η ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ καταδίκασε ομόφωνα. Ο ίδιος ο Βαφειδής στη 5η ολομέλεια δήλωσε «τα ψωμιά μου στο κτήμα τσάρων» (16κα χρόνια πάλη).

Βέβαια από τότε μέχρι το θάνατο του ο Χότζα δεν είχε να ζητήσει τίποτα από τον Βαφειδή ποτέ.



Είναι το αδιάρρηκτο κριτικό-εργατικό κίνημα είναι οι βιομηχανικοί και αγροτικοί οι οποίοι τα...

Είναι το αδιάρρηκτο κριτικό-εργατικό κίνημα είναι οι βιομηχανικοί και αγροτικοί οι οποίοι τα...
Είναι το αδιάρρηκτο κριτικό-εργατικό κίνημα είναι οι βιομηχανικοί και αγροτικοί οι οποίοι τα...

Είναι το αδιάρρηκτο κριτικό-εργατικό κίνημα είναι οι βιομηχανικοί και αγροτικοί οι οποίοι τα...
Είναι το αδιάρρηκτο κριτικό-εργατικό κίνημα είναι οι βιομηχανικοί και αγροτικοί οι οποίοι τα...

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η εργατική τάξη πρέπει να ακρι...

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΖΙΚΟ ΚΑΙ ΕΝΩΜΕΝΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Από το κριτικό-εργατικό κίνημα...
Από το κριτικό-εργατικό κίνημα...

Από το κριτικό-εργατικό κίνημα...
Από το κριτικό-εργατικό κίνημα...

Από το κριτικό-εργατικό κίνημα...
Από το κριτικό-εργατικό κίνημα...

Από το κριτικό-εργατικό κίνημα...
Από το κριτικό-εργατικό κίνημα...

ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΟΙ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΤΕΣ - ΚΛΕΦΤΕΣ

Στο προηγούμενο φύλλο της «Ν.Α.», συνεχίζοντας την πολιτική καταγγελία της καθόδηγησης του λεγόμενου «ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ», για την επαίσχυντη κλοπή, που διέπραξαν στην κομμουνιστική περίουσία της ΟΑΚΚΕ γράφαμε: «Οτι και να πουν αυτοί οι κύριοι δεν θα μπορέσουν να βρουν δικαιοσύνη ή και πολιτική κάλυψη μέσα στο κίνημα, όχι μόνο το επαναστατικό, αλλά κυρίως στο αριστερό και δημοκρατικό».

Πραγματικά όλο και πιο πολύ πέφτουν στην πολιτική απομόνωση, δεν μπορούν να βρουν καμία πολιτική δύναμη, ακόμα και μέσα στους συμμάχους τους της «Κομμουνιστικής Αριστεράς», κανένα σοβαρό άνθρωπο μέσα στο δημοκρατικό κίνημα, που να στηρίζει την ενέργειά τους.

Στα πλαίσια της πολιτικής καταγγελίας των κλεφτών, αντιπροσωπεύει της ΟΑΚΚΕ συναντήθηκε με το ΚΚΕ (μ-λ) και την ΚΙΝΗΣΗ για την Ανοσηρότητα του μ-λ κινήματος, και τους έβαλε το ζήτημα. Απειθνήκαμε στις δυνάμεις αυτές, σαν δυνάμεις της «Κομμουνιστικής Αριστεράς» με στόχο να διαχωρίσουν την θέση τους από την κλοπή, μιας και αντικειμενικά, και στο βαθμό που δεν κάνουν αυτό, η κλοπή βαρύνει ολόκληρη την «Κ.Α.».

● Το ΚΚΕ (μ-λ) πήρε μια ανιστόρητη ουδέτερη θέση. Χαρακτήρισε την υπόθεση σαν μια υπόθεση που δεν το αφορά και που έχει έναν εσωτερικό χαρακτήρα ανάμεσα στις δύο ομάδες του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ. Μας δήλωσε επίσης, πως η θέση του μέσα στα πλαίσια της «Κομμουνιστικής Αριστεράς» θα είναι ακριβώς η ίδια, δηλαδή της ανιστόρητης ουδετερότητας.

● Η ΚΙΝΗΣΗ, χαρακτηρίστηκε την υπόθεση σαν ένα «άλλο γεγονός» που έχει κακές επιπτώσεις σε ολόκληρο το «μ-λ κίνημα» και στην «ίδιο τον εαυτό της».

Καταδικάσει σαν μια «προπονητή ενέργεια» την κλοπή από την μεριά των οππορτουμιστών, αλλά ταυτόχρονα καταδικάσει και της δικιά μας την προσπάθεια να αναπτύξουμε ένα κίνημα πολιτικής καταγγελίας των κλεφτών. Και αυτό γιατί όπως μας τοποθέτησε η συνέχιση αυτού του ζητήματος μόνο ζημιά μπορεί να κάνει γενικότερα στο κίνημα, και την εθνική γι' αυτό θα την έχουμε εξίσου και ημες.

Αυτή, μας είπε, ήταν και η θέση της μέσα στα πλαίσια της «Κ.Α.», όπου συζητήθηκε το ζήτημα.

Η ΟΑΚΚΕ θεωρεί σαν ένα κατ' αρχήν θετικό βήμα τις τοποθετήσεις και των δύο οργανώσεων, στο συγκεκριμένο ζήτημα της κλοπής. Και αυτό γιατί πάρα από την στάση της «ουδετερότητας» ή της «ουδέτερης καταγγελίας» και οι δύο οργανώσεις αρνούνται να καλύψουν πολιτικά την κλοπή και τους οππορτουμιστές, κάτι που αυτοί πολύ θα ήθελαν.

Όμως δεν θεωρούμε σωστή μια τέτοια στάση, εάν μείνει μόνο ως εδώ. Και αυτό γιατί η υπόθεση της κλοπής της κομμουνιστικής περιουσίας της ΟΑΚΚΕ δεν είναι ένα εσωτερικό ζήτημα του πρώην ΕΚΚΕ-ΜΑΚΚΕ. Αφορά το κίνημα στο βαθμό που έχουμε να κάνουμε με την κλοπή της κομμουνιστικής περιουσίας μιας οργάνωσης από μια άλλη. Οι κύριοι αυτοί σαν κοινού διαρρηχτές, μπήκαν νύχτα στα γραφεία της ΟΑΚΚΕ πήρασαν την τσάντα και διαβρήσαν την τσάντα των γραφείων μας, κλέβοντας τερασσιάχαρτη και υλικό αξίας 700.000 δρχ. Και αυτό δεν τα έκαναν στην περίοδο της εσοκομμουνιστικής πάλης. Τα έκαναν ακριβώς την ημέρα που κολλήθηκε η πρώτη οπίσσια της ΟΑΚΚΕ. Η ταμεία των γραφείων που μπήκαν δεν έγραφε ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, αλλά ΟΑΚΚΕ. Το οικονομικό χτύπημα που έδωσαν στην ΟΑΚΚΕ ήταν ένα εξωτερικό ζήτημα, ένα χτύπημα που δόθηκε προς όφελος συνολικά της αστικής τάξης και στόχευε στην καθυστέρηση της ανάπτυξης ή και στην διάλυση ακόμα της ΟΑΚΚΕ.

Να γιατί πρέπει να ξεχωρίσουμε τον κλέφτη απ' αυτόν που τον κλέβουν, το δικό από το αδικό, και να τοποθετηθούμε με το δικό.

Το οικονομικό χτύπημα που πέτυχαν με την ληστεία οι οππορτουμιστές στήθηκε ονόματι να ανακομίσει την δράση μας.

Μπορούμε αντίθετα μάλιστα, να πούμε ότι το οικονομικό χτύπημα που μας έδωσαν με την κλοπή, μετατράπηκε σε πολιτική μας νίκη, γιατί δυναμώσε την πολιτική απομόνωση των οππορτουμιστών, αλλά και από οικονομική πλευρά, δυναμώσε τις προσπάθειες όλων των συντρόφων και των φίλων της ΟΑΚΚΕ να καλύψουν μέσα από τον λαό με μεγαλύτερη ένταση τις απώλειες.

Μή το οικονομικό κληρονί της ΟΑΚΚΕ κυκλοφορεί μέσα στον λαό ζητώντας την ενίσχυσή του.

Και απ' αυτή την στήλη καλούμε τους ανανήστες της «Ν.Α.» να δείξουν την αντιστάση τους στην κλοπή ενισχύοντας μας οικονομικά.

Η ΟΑΚΚΕ θα συνεχίσει την πολιτική καταγγελία της κλοπής. Και αυτό γιατί το κλημένο χαρτί βρίσκεται στα χέρια των οππορτουμιστών, και ημες ακόμα πληρώνουμε τα γραμμάτια της εκδίκης της «Ενοχής».

Και αυτό αποδεικνύει, ότι δεν μπορεί να υπάρξει, ούτε «ουδετερότητα», ούτε «ίση καταγγελία». Από μια πλευρά, οι θέσεις αυτές αφήνουν τα κλοπιμαία στα χέρια των κλεφτών. Και ημες βάζουμε το ζήτημα της επιστροφής των. Ποιά λοιπόν «ουδετερότητα»;

Γι' αυτό, όχι μόνο δεν θα σταματήσουμε την καταγγελία μας, αλλά θα την εντείνουμε ακόμα πιο πολύ, και θα επιμεινουμε αποφασιστικά και μέχρι το τέλος στην επιστροφή των κλοπιμαίων.
Από την πλευρά μας δεν θα πάψουμε να φωνάζουμε: Κλέφτες φέρτε πίσω τα κλοπιμαία!

ΜΠΛΟΚΟ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ

Σε σχέση από τη σελ. 1
«ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - Β Αντάρτικο - Πολιτευτικό» - Το μπλόκο η θέση για σοσιαλισμό και ανεξαρτησία, κάλεσαν ένα βήμα πάνω της πολιτικής μας, στη προσπάθεια μας σ' αυτή την πρώτη μας εμφάνιση να κάνουμε όλο μετρώμε πιο γρήγορα στη μάχη της απελευθέρωσης της Σιωνιστική και καταγγέλλουν την αντιστάση πολιτική του Παπανδρέου, όπως: «και σε τα ίδια Παύση, κ'άπο, τα χέρια απ' το ψωμί» - «οφέλιμα για όλο τον λαό, ο εκβιασμός της κλαδικής είναι φασισμός», - «πράξεις - βιομηχανίες και γραφειοκρατία, φέρνουν την λιτότητα και την ανεργία», - «εργάτες - εργαζόμενοι ενωθείτε, στη λιτότητα αντισταθείτε», - «εργηρ και ψωμί, Ελλάδα ανεξάρτητη σοσιαλιστική» - βρήκαν αλληλική απήχηση που λένε σε μια περίοδο που κληρόνεται η απήχηση στο ψωμί τους, στο την κλίμα που κερφάται, ιδιαίτερη προσοχή προκαλεί η σημερινή κατάσταση της ΟΑΚΚΕ εναντίον στην επιδρομική

και σημασία ΠΑΣΟΚ - «Κ-Κε», σαν μια νέα δέσμη στην πορεία της και στην οπισθοχώρηση της στο σοσιαλιστικό κίνημα, αλλά και εναντίον στη «Ν.Δ.» σαν μια δύναμη στην υπηρεσία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ταυτόχρονα καταγγέλλει η πολιτική των δύο παραφροναίων, την πολιτική επιδρομική στη χώρα μας, πόλεμο, και διαχωρισμό των λαών μας. Τα συνήματα οι τα ίδια: «ΠΑΣΟΚ και «Κ-ΚΕ» δεν είναι αριστερά, είναι μια νέα δέσμη», «για στην παλιά, ούτε και στη νέα δέσμη», «ΠΑΣΟΚ και «Κ-ΚΕ» με την Ρωσία, με την Αμερική η Ν.Α.», «Αμερική - Ρωσία διχάζουν τον λαό, ενιαίο μέτωπο δημοκρατικό», - «έξο το ΝΑΤΟ και οι Αμερικάνοι» κ.ά.

Το τέλος της πορείας και της εκδήλωσης του μπλόκου σηματοδοτείται από μια ενέργεια που προκομίζει την αποχώρηση της οργάνωσης μας.

Αν αναποδομάστε σ' αυτή είναι γιατί θέλουμε να καταγγέλλουμε την υποθήκη και μελετημένη κλοπή του σοσιαλιστικού να αναγνώσει

...ΚΑΙ Ο ΜΠΙΣΤΗΣ ΤΟ ΧΑΒΑ ΤΟΥ

Και ο χαβιάς του Μπίστη, είναι το όνομα του! Η κλίμα αυτή, νόμισε πως θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί την πείλη των συντρόφων της ΟΑΚΚΕ, ενάντια στον οππορτουισμό, για να αυτοδικαιώσει την ύπαρξή της.

Έτσι σε άρθρο τους, στη «ΛΑΪΚΗ» προσπάθησαν να σπικουάρον απανω στην πείλη μας και να μας παρουσιάσουν, ούτε λίγο ούτε πολύ, σαν υποστηρίχτες τους στο ζήτημα του τίτλου «ΕΚΚΕ».

Για μας το ζήτημα είναι ξεκάθαρο. Το ΕΚΚΕ, που παρά τις αδυναμίες του, έπαιξε ένα θετικό ρόλο στην ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος, σήμερα δεν υπάρχει, είναι παρελθόν. Και αυτό, γιατί οδήγηθηκε στη διάλυση, κάτω από την κυριαρχία της κλίμας του Μπίστη.

Η ομάδα αυτή, που σήμερα δαγκώνει τόσο πολύ... παθος για τον τίτλο του «ΕΚΚΕ», αποτελεί την αρνηση του. Είναι ακριβώς το αντίθετο του. Είναι μια αντιεπαναστατική κλίμα εισαγμένη στην αστική τάξη και το σοσιαλισμολογία.

Ταυτόχρονα, δεν αναγνωρίζουμε τον τίτλο «ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ» στους οππορτουμιστές. Και αυτό γιατί πίσω από αυτό τον δήθεν ενωτικό τίτλο, κρύβονται οι μεγαλύτεροι διασπαστές. Αυτοί που διάσπασαν την ενότητα των πρώην συντρόφων του ΕΚΚΕ με το ΜΑΚΚΕ. Γιατί σήμερα η τρυστία πλειοψηφία των μελών και των στελεχών του ΕΚΚΕ που ενδοθήκα και με το ΜΑΚΚΕ - εργαζό - αποτελούν ιδιότυπα μέλη της ΟΑΚΚΕ.

Η ομάδα Μπίστη, σ' αυτό το άρθρο, προσπάθησε ακόμα να μας χαρακτηρίσει σαν «αρχαριστές και αριστεριστές». Εξείλε όμως και το φόβο της απέναντί μας όταν κάτι φέλλεται για «...αρχές».

Πραγματικά είναι διασκεδαστικό, να σοι μάλιστα για αρχές, αυτή η αντιεπαναστατική ομάδα. Αλλά θα είναι ακόμα πιο διασκεδαστικό, αν κάποτε τοίμησαν, να προσπαθήσουν να αποδείξουν τον «αριστερισμό» μας. Περιμένουμε!

...ΚΑΙ Ο ΜΠΙΣΤΗΣ ΤΟ ΧΑΒΑ ΤΟΥ

Και ο χαβιάς του Μπίστη, είναι το όνομα του! Η κλίμα αυτή, νόμισε πως θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί την πείλη των συντρόφων της ΟΑΚΚΕ, ενάντια στον οππορτουισμό, για να αυτοδικαιώσει την ύπαρξή της.

Έτσι σε άρθρο τους, στη «ΛΑΪΚΗ» προσπάθησαν να σπικουάρον απανω στην πείλη μας και να μας παρουσιάσουν, ούτε λίγο ούτε πολύ, σαν υποστηρίχτες τους στο ζήτημα του τίτλου «ΕΚΚΕ».

Για μας το ζήτημα είναι ξεκάθαρο. Το ΕΚΚΕ, που παρά τις αδυναμίες του, έπαιξε ένα θετικό ρόλο στην ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος, σήμερα δεν υπάρχει, είναι παρελθόν. Και αυτό, γιατί οδήγηθηκε στη διάλυση, κάτω από την κυριαρχία της κλίμας του Μπίστη.

Η ομάδα αυτή, που σήμερα δαγκώνει τόσο πολύ... παθος για τον τίτλο του «ΕΚΚΕ», αποτελεί την αρνηση του. Είναι ακριβώς το αντίθετο του. Είναι μια αντιεπαναστατική κλίμα εισαγμένη στην αστική τάξη και το σοσιαλισμολογία.

Ταυτόχρονα, δεν αναγνωρίζουμε τον τίτλο «ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ» στους οππορτουμιστές. Και αυτό γιατί πίσω από αυτό τον δήθεν ενωτικό τίτλο, κρύβονται οι μεγαλύτεροι διασπαστές. Αυτοί που διάσπασαν την ενότητα των πρώην συντρόφων του ΕΚΚΕ με το ΜΑΚΚΕ. Γιατί σήμερα η τρυστία πλειοψηφία των μελών και των στελεχών του ΕΚΚΕ που ενδοθήκα και με το ΜΑΚΚΕ - εργαζό - αποτελούν ιδιότυπα μέλη της ΟΑΚΚΕ.

Η ομάδα Μπίστη, σ' αυτό το άρθρο, προσπάθησε ακόμα να μας χαρακτηρίσει σαν «αρχαριστές και αριστεριστές». Εξείλε όμως και το φόβο της απέναντί μας όταν κάτι φέλλεται για «...αρχές».

Πραγματικά είναι διασκεδαστικό, να σοι μάλιστα για αρχές, αυτή η αντιεπαναστατική ομάδα. Αλλά θα είναι ακόμα πιο διασκεδαστικό, αν κάποτε τοίμησαν, να προσπαθήσουν να αποδείξουν τον «αριστερισμό» μας. Περιμένουμε!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟ ΤΗΣ «ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ»

Συνέχεια από τη σελ. 5

λαβόμενη ανάληψη είναι φυσικό η επιλογή να προχωρήσει σε μια λαβωμένη πολιτική πρόταση. «Βασικό καθήκον του κόμματος, στη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου είναι να ξεκαθαρίσει από την αντιδραστική συμπαγίδα και παρακάτω, η αντιδραστική συμπαγίδα θα καταρριφθεί και οι αντιθέσεις στους κόλπους της μεταρρυθμιστικής τάξης θα εξαντληθούν απόρρητα στο βαθμό που θα αρχίσουν να χρονοκομίζονται τα σύστημα ΠΑΣΟΚ ή Δεξιά». Το σύστημα «κάτω η συμπαγίδα» έχει δύο κομμάτια. Το πρώτο είναι ότι η εμφάνιση της πραγματικής αντίθεσης ΠΑΣΟΚ - Ν.Δ. σαν πλασματική, σαν μια θεατρική παράσταση, δεν πρόκειται να πείσει κανέναν άνθρωπο, παρά μόνο όσους διακρίνουν από πολιτική κοστήτσηση. Το δεύτερο κομμάτι είναι, ότι γίνεται μια επίκληση για ούνεση των αντιθέσεων ΠΑΣΟΚ - Ν.Δ. Κι αυτό οφείνεται με το να ζητήσει να ξεκομίζονται το ΠΑΣΟΚ από τη Ν.Δ. και να μην υφίσταται τον Καραμανλή. Στην προσπάθειά μας πρέπει να χρησιμοποιούμε το επιχείρημα, ότι η υφιστάμενη Καραμανλή αποδείκνυται, ότι το ΠΑΣΟΚ είναι κόμμα απεικόνισης. Όμως, αν δεν πείσει, ότι και η αποδοχή της από την πλευρά του Καραμανλή είναι πρόεδρος με κίνηση του ΠΑΣΟΚ, είναι ενδοσίωση της αμεταρρυθμιστικής τάξης απέναντι στο ΠΑΣΟΚ, αν δεν πείσει ότι η «συναινεση» της Ν.Δ. απέναντι στο ΠΑΣΟΚ, είναι ο ενδοσίωση των κομμάτων της αστικής τάξης που εκφράζει, απέναντι στο ΠΑΣΟΚ, τον κίνηση φιλοστασιακή πολιτική και κινούμενη στην κατεύθυνση μιας διάστασης της αστικής τάξης προς σοσιέτες του σοσιαλιστικού κινήματος και των κομμάτων του, του Κ-Κε, στην Ελλάδα. Το σύστημα σήμερα όχι στη συναινεση, σημαίνει όχι στην ενότητα Ν.Δ. - ΠΑΣΟΚ, να στην ενότητα ΠΑΣΟΚ - Κ-Κε.

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΙ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ - ΔΕΞΙΑ

ΠΟΛΩΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ

Σε όλο το βόρειο η ανατολική στρατηγική, αναπαράγεται στα δοκίμια τακτικού ανάλυσης, (κατά καιρούς, στη διατήρηση των θέσεων της Δέξιας) η ούνη βάση η ανατολική πραγματικότητα, καλύπτεται από τη δική φαντασία της σημερινής κυβέρνησης, στον ίδιο βαθμό στη στρατηγική της πόλωσης, ακτινωμένης ή τακτικής της κούρσας στη πραγματικότητα του συναινεση. Η πόλωση είναι το μόνιμο, το κεντρικό, το βαθύ, στη σχέση των δύο κομμάτων της μονοπολικής αστικής τάξης η προσέγγιση είναι το προσωρινό, το δευτερεύον και το επαναλαμβανόμενο. Κι αυτό εννοούνται. Το κέντρο μετατρέπεται στο αντίθετο του. Ο Παπανδρέου κάνει μάλιστα, σχεδόν ταυτόχρονα και τις δύο κινήσεις. Είναι οι δύο όψεις του ίδιου φαινομένου. Η διάσπαση ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και στη Ν.Δ. είναι, ότι το πρώτο έχει τη συνείδηση του συναινεση. Το ΠΑΣΟΚ οργάνω, το χωρά, αυτό έχει την εξουσία και η Ν.Δ. ακολουθεί. Μ' αυτό τον τρόπο, ο Παπανδρέου βολάνει διάσπαση και διαίρεση τη στιγμή της Ν.Δ. αλλά βολάνει και διαίρεση ολόκληρη τη Δέξια. Σε κάθε κόμμα της Δέξιας, υπάρχουν δύο γραμμές για τον Παπανδρέου, στη πραγματικότητα προκειται οι δύο, για τις δύο γραμμές της Δέξιας, απέναντι στο σοσιαλδημοκρατικό κίνημα. Διότι, και μέσα στις γραμμές, το πραγματικό μέγιστο εχθρό του Παπανδρέου. Αντίθετα με τον αμερικάνικο και τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό, ο σοσιαλδημοκρατικός ακριβώς επειδή έχει κι εστιάει είναι ανεξάρτητη υπερένωση, είναι σταθερά φιλικός με τον Α. Π., παρ' όλο που αναπόφευκτα, σαν ηγετική αλλά άλλης σοτικής τάξης, ο Α. Π. έχει και πραγματικές αντιθέσεις με την ΕΣΣΔ.

Οι προσεγγίσεις του ΠΑΣΟΚ με τη Ν.Δ., δεν οργάνω κρούσματος στο ΠΑΣΟΚ, το ποτέ να δημοφιλών αντιθέσεις, στην τακτική, αντίθετα στη Ν.Δ. φέρνουν στρατηγικές ταλαντεύσεις. Παρ' όλα αυτά, μέσα από αυτή την αντίθετη πορεία και στα δύο κόμματα, κυριαρχούν σιγά - σιγά, οι πιο χαρακτηριστικές δυνάμεις, της συγκρούσε που έρχεται. Με λίγα λόγια σιγά - σιγά η πραγματικότητα ανεκδινάται. Έτσι από τη μια μεριά διαφοροποιείται, πιο ανοιχτή, η κυριαρχία των «αριστερών» (δηλ., ρεβιζιονιστών) στο ΠΑΣΟΚ και απέναντι από τη μέση οι φιλοευρωπαϊκοί (Φοιτητές - Μπουζουκιστές) και από την άλλη δυνάμεις, ο αμερικανόφιλος και αντισοσιαλιστικός κόλπος στη Ν.Δ.. Ο Μητσοτάκης πόλος είναι ο πιο αντιδραστικός μέσα στη Ν.Δ., απέναντι στο ΠΑΣΟΚ. Είναι φυσικό λοιπόν, αυτοί που ξεκινάνε από τη συνειδητή λογική, να πιστεύουν ότι μετά από τη «συναινεση» - αδυνατούν οι σκληροπυρηνικοί στη Ν.Δ. Όμως αδυνατούν να δώσουν μια εξήγηση, γιατί μέσα από μια πορεία 10 χρόνων κέρδισαν τελικά

οι σκληροπυρηνικοί. Γιατί η Ν.Δ. είναι τελικά οι σκληροπυρηνικοί; Γιατί η πραγματικότητα είναι η πόλωση και όχι η συναινεση. Αυτός είναι κι ο λόγος, για το ότι ο κλασικός εκραστής των φασιστικών, ο κλασικός ευρωπαϊός φασιστικός, ο Καραμανλής, έμεινε τελικά χωρίς κόμμα. Αυτός ο «εγγυητής», εκπρόσωπος, εκφραστής των συμφερόντων» κ.λπ., κ.λπ. της αστικής τάξης, έμεινε ασχρή μετοχή, μέσα στο κόμμα που δημιούργησε. Παράλληλα όμως είναι χαρακτηριστικό της πραγματικής δύναμης του ΠΑΣΟΚ και του σοσιαλδημοκρατικού, ότι ο μόνος δεξιός που έχει σήμερα ένα κομμάτι εξουσίας, είναι ακριβώς ο Καραμανλής. Αλλά κι αυτή η εξουσία, είναι στην πράξη, από μια πλευρά, εξουσία του ΠΑΣΟΚ. Με τον Καραμανλή στην προεδρία ο Παπανδρέου, πρώτο, εξασφαλίζει τις πλάτες της Δέξιας, (χαρακτηριστικό ταξίδι του Καραμανλή, πριν 2 χρόνια στην Ευρώπη, για να καλέσει τους Ευρωπαίους, μετά το βέτο του Α. Π., για το Αρζανιστάν). Δεύτερο, δυνάμει τις φραστικές τάσεις της Ν.Δ. Τρίτο, κερδίζει χρόνο για να βάλει παραπέρα στο χέρι, το ΚΡΑΤΟΣ. Ο Παπανδρέου θέλει χρόνο, για να κυριαρχήσει ολοκληρωτικά πάνω στις δικτικές δυνάμεις. Από την άλλη μεριά, ο Καραμανλής καθέτι στην προεδρία, πιστεύοντας ότι θα αναχίσει τον Α. Π. και ότι θα ξεκινήσει στη Ν.Δ. τη δυνατότητα, να ξαναπαίξει την εξουσία. Και η σχέση Καραμανλή - Παπανδρέου, δεν χαρακτηρίζεται από την ενότητα, αλλά από την αντίθεση. Να γιατί, πρώτο. Αν ο Καραμανλής ήταν πάνω από το ΠΑΣΟΚ και εννοώντας η' αυτό δεν θα διακρίνονταν ουσιαστικά από αυτό, με τη διαρκή επένδυση της εποχής όταν αυτός είναι η εξουσία, σαν μια μη ρησ εποχή. Δεύτερο, ο Καραμανλής χιπιέται, με το να μην γίνεται καμία διάκριση ανάμεσα σε «φασιστική» και σοσιατική Δέξια. Αυτό δείχνει ταυτόχρονα, και τις βελτιώσεις βλάνει το ΠΑΣΟΚ, σε σχέση με την πάλη του απέναντι στη Ν.Δ. Την βλέπει τελικά Ευρώπη και ΗΠΑ, ενιαία σαν μπλοκ, ακριβώς γιατί έτσι θα δοθεί η τελική σύγκρουση. Τρίτο. Όσοι φοβούνται ότι ο Παπανδρέου και καλό για τον Καραμανλή, είναι ακριβώς γιατί, από, που μέχρι στιγμής εξουσία έχει εκμεταλλευτεί το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή ότι δεν ανακαταλείπει. Ότι όφρασε νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική εξουσία στο ΠΑΣΟΚ, για 3 ολόκληρα χρόνια, για να αλωνίζει τέταρτο. Όταν δύο φορές ο Καραμανλής ανεμείχθηκε, έφραξε δύο φορές χιπιέματα. Την πρώτη φορά, όταν τόλμησε να χιπιέται στο Ευρωπαϊκό βούλο σαν «αμερικανόφιλος των λαών» και χιπιέσαν οι τίτλοι των αμερικανόφιλων ευρωπαϊκών, με μέτρος κατά της ανεμείχθηκε και τη δεύτερη, πρόποσα, όταν χιπιέσε τον Παπανδρέου για επικίνδυνος παιχνίδια, μετά την προσέγγιση του Πιρσοζέσκκι, οπότε πάλι άρχισε ομόφωνα και σκληρή επίθεση, από ΠΑΣΟΚ και ρεβιζιονισμό.

Ακόμα και η ίδια η διαδικασία της ύψησης του Καραμανλή, είναι στήριξη από κάθε οφραση και μεταλλοπέτα για τον Καραμανλή, και η Δέξια, ο Α. Π. ακόμα δεν έχει ακραίο την υποστήριξη του. 10 μέρες πριν την εκλογή, ο Α. Π. πάντα αποφασιζει μονός του και τα πιο μεγάλα ζητήματα. Τιποτα δεν του εμπόδιζε να χιπιέσει στην υψωση του Καραμανλή, και κι ένα χρόνο και λαχνη ενκομμάτια επιβάλλει απέναντι απόσπαση. Ήταν σε θέση ο Α. Π. να χιπιέσει έναν φιλοαμερικανικό κλίμα, ώστε να μην έχει κανένα πρόβλημα η βάση του. Ήδη εδώ κι ένα χρόνο μιλούσε ο ίδιος για αρμονική συνεργασία με τον Καραμανλή και ότι δεν θα είχε ασχρήση να τον επιβάλλει για πρόεδρο. Όμως από τότε οι σχέσεις τους ανεφάνθησαν και ούνενοι διαρκώς. Ακόμα και το Κ-Κε, δεν είχε χιπιέσει τα τελευταία χρόνια τον Καραμανλή, ότι βέβαια το «ευρωπαϊκό» «ευρωπαϊκό». Σήμερα ανοιχτό η κρούση, όλοι αυτοί χιπιέσαν τον Καραμανλή, όχι βέβαια από την πλευρά του λαού και της δημοκρατίας, αλλά από την πλευρά του δικού του ανταρτισμού και φιλοσοσιαλδημοκρατισμού. Αν αυτό δεν το ποι με, τότε δεν λέμε τίποτα. Αλλάστε όλη αυτή η διελκυσισμός των τελευταίων ημερών, αυτές οι «αρρωστίες» του Α. Π., τα πακέτα συμφωνίας και την εκλογική, που ούτως δηλώνουν από πλευράς Α. Π., ότι κάνει πρόταση συναινεση και συμβιβασμού, μαρτυρούν για την ένταση της συγκρούσε. Όχι, το ΠΑΣΟΚ δεν φέρται απέναντι στον Καραμανλή, σαν νάταν ο αρχηγός της αστικής τάξης. Αντίθετα προετοιμάζει μεθοδικά την πτώση του. Από την άλλη μεριά βέβαια, ο Καραμανλής πιστεύει στη «συναινεση» χωρίς να απαρείται τις δικτικές θέσεις. Όλη το η προσπάθεια είναι να συμβιβαστούν τα ασυμβίβαστα - Όλο τους τα φερόχρη κι όλο μοι τα χιλιάνε» στη πρόποσα του Παπανδρέου - Μητσοτάκη. Όμως δεν είναι διαθεγμένος να κάνει τί απίρη πλάτες στον Παπανδρέου, ζητάει για να

παίζει αυτό το ρόλο μερικές εγγυήσεις και ανταλλάγματα. Έτσι σχετικά με ο εκλογικός νόμος, με την προεδρία, ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΩΣΗ Πριν γίνει πρόεδρος ο Καραμανλής, ζητάει σαν αντίλλαγμα από τον Παπανδρέου, τη δυνατότητα της αναλογικής, δηλ. τη δυνατότητα να παραδοθεί ο Παπανδρέου την εξουσία στη Δέξια. Θέλει να καθιστάσει τους δικούς του φόβους, αλλά και τον Μητσοτάκη, ότι ο Παπανδρέου, πάει στο φασισμό. Αυτό το νόημα έχει ο εκλογικός νόμος. Είναι ένας νόμος που δεν δίνει την εξουσία στο ΠΑΣΟΚ, αν αυτό είναι το δεύτερο κόμμα. Η Δέξια αναστασιάζει με ανακούφιση και έσπεσε για το χαρακτήρισε έντημα. Μετά από λίγο κατάλαβε, ότι δεν σπάνει ένα νομοσχέδιο, για να είναι έντημα οι εκλογές. Ο εκλογικός νόμος δίνει την ίση νομική δυνατότητα και στα δύο κόμματα, αλλά δεν δίνει την ίση πολιτική πιθανότητα. Με λίγα λόγια, καθόλου δεν σημαίνει αποδοχή του δικαιοκρατισμού, από το ΠΑΣΟΚ, στην πράξη. Ένας νόμος για τις εκλογές δεν σημαίνει παράδοση της εξουσίας, γιατί πρώτο. Όταν συμφωνά με τις ερωτήσεις, το ΠΑΣΟΚ προηγείται. Δεύτερο. Όταν ο εκλογικός νόμος ΠΑΣΟΚ ή Δέξια, είναι το ΠΑΣΟΚ στο βαθμό που αυτό δικαίει περισσότερους υφιστάμενους, απ' ότι στις ευρωεκλογές. Τρίτο. Όταν ο εκλογικός μηχανισμός, είναι στα χέρια του ΠΑΣΟΚ τέταρτο. Όταν το ΠΑΣΟΚ έχει την πολιτική πρωτοβουλία και την κρατική εξουσία. Αυτό είναι το σημαντικότερο. Η πολιτική πρωτοβουλία και η κρατική εξουσία, είναι στα χέρια του πιο επιτηδαιό η γροιά και απουροτομιαστή πολιτικού της αστικής τάξης, που σημαίνει, ότι μέχρι τις εκλογές πρέπει να περιμένουμε τη μεγαλύτερη προεκλογική ούνεση, ποια γινώριση η χώρα μας. Ίδιωτερα αν φανεί ότι η εξουσία παύεται, ο Παπανδρέου είναι σε θέση να κάνει τα πάντα. Ούνεση στο εθνικό, προβάλλεται στα δημοκρατικά (αυτή η φασισμός από τη Δέξια), μέχρι και τροποποίηση του εκλογικού νόμου. Όχι, ο εκλογικός νόμος δεν είναι η σφραγίδα της ενότητας Ν.Δ. - ΠΑΣΟΚ, είναι η κατοχή επιλογή του πεδίου της μάχης, από τους δύο στρατούς. Όχι μόνο δεν είναι «συναινεση», αλλά από τον χαρακτήρα του, η εξουσία ή τίποτα, κάνει την πρώτη ζητημα λύση και θανάτου για το ένα κόμμα, ιδίως για τη Ν.Δ. που συγκρούεται, μόνο με την πιθανότητα της νίκης, την συντηρητική της ανοιχτή. Αλλάστε υπάρχουν κι άλλα στοιχεία που καταρριπώνουν τον ισχυρισμό του «συναινεση» παιχνιδιού. Το γεγονός, ότι ο εκλογικός απέναντι στο ΠΑΣΟΚ Μπορούμε χιλιέ εξουσία μέσα στη Ν.Δ. υφιστάμενους, τη σφραγίδα αυτής της τάξης να πείσει και να τραβήξει μια απίτηρη κατάσταση μέσα στη Ν.Δ. Όσο για το άλλο μετρούση το Ρωσική, ούτως είναι από τους λόγους, που μετά το εκλογικό νομοσχέδιο, θύνη να μιλήσει για κινώμενη φιλοσοσιαλδημοκρατική εκτροπή στην Ελλάδα. Ίσα - ίσα δεν κατάνη το χιλιέ του εκλογικού νομοσχέδιου, των δύο που είναι κι αυτός ένα από τα θέματα του «συναινεση» ούνεση - της αστικής τάξης, ιδίωτερα της φιλοαμερικανικής (Καραμανλής). Είναι ακόμα χαρακτηριστικό στοιχείο, συντηρητικά αντίθετα στη «συναινεση», το κάλεσμα της Ν.Δ. για ενότητα με τους υφιστάμενους της ΕΠΕΝ και η διάσπαση της ΕΠΕΝ. Ο υφιστάμενός υφιστάμενός είχε γίνει με τον εξοστρακισμό του από τις πολιτικές διακρούσε, αρνητικό σύμβολο της μεταδχτηρητικής ομωσύνης της αστικής τάξης. Σήμερα η Δέξια σκαβεί βαθιά για να ανακρίσει τους βρωκόλακες στη σύγκρουση της τελικής ανάμεσα στις δυνάμεις της «ελευθερίας» και τις δυνάμεις του «Μαρξισμού», όπως λέει η ίδια, βλέποντας να παύεται το πολιτικό της μέγιστο. Τέλος έκφραση της μεγάλης πόλωσης, είναι και η ένταση της πόλωσης μέσα στο Κ-Κε, ανάμεσα στις φιλοσοσιαλικές και «αυτί» - πασοκικές δυνάμεις, καθώς και το πείσιμα του Κετσοπουλου.

ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ F - 16

Η «αγορά του αιώνα» με το αμερικάνικο F - 16, όταν είχε αναγγελθεί, είχε αποέλεια για τον οππορτουνισμό, συνολικά μέσα στο κίνημα, που κινείται να μην βλέπει τίποτα άλλο μέσα στην Ελλάδα εκτός από αμερικάνους, βασικό επιχείρημα και αυτοδικαίωση.

Σήμερα, όμως δεν είναι οι αμερικάνοι που πατάνε να «κομμάτι» και ο Παπανδρέου αγοράζει, αλλά ο Παπανδρέου τα θέλει και οι αμερικάνοι δεν τα δίνουν. Και αυτό γιατί ο Παπανδρέου δεν τους δίνει εγγυήσεις ότι δεν θα δώσει την τεχνολογία τους στους σοβιετικούς! Τι έχουν να πουν σ' αυτό οι οππορτουνιστές μας;

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ ΚΑΤΩ Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΑΡΧΤΑΙΝΤ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΥΠΕΡΑΥΝΑΜΕΩΝ



Η διαδικασία για την έκρηξη του ηφαιστείου που λέγεται μαύρη πλειοψηφία στη Ν. Αφρική έχει ήδη αρχίσει. Το καθεστώς του απαρτχάιντ που βαραίνει στους ώμους εκατομμυρίων λαού φαίνεται να κλονίζεται, έτοιμο να καταρρεύσει το τελευταίο οχυρό του ανοιχτού ρατσισμού που νομίζεις ότι θέλει, ενάντια σε κάθε κοινωνική πρόοδο, να γεφυρώσει παλιότερα κοινωνικά σιστήματα με νέα, την δουλοκτημοσύνη με τον καπιταλισμό.

Η εξέγερση του Σοβέλο στα 1960 αποτέλεσε ένα γρήγορο χαστούκι σ' όσους νόμιζαν ότι με τις χιαντες και τα καθρεττάκια θα μπορούσαν να κρατήσουν μόνιμα υιοχέρια τους «θαυματούχους». Έτσι σήμερα με ανεφρή και αδιέξοδη κατάληξη αντικρίνουν οι ρατσιστές ένα κίνημα που η αντιδραστική βία δεν το καταπνίγει αλλά το τρέφει, που η πολιτική του «καρότου και του μπαστοματιού» δεν το αποπροσανατολίζει αλλά αντίθετα το πολιτικοποιεί.

Η προειδοποίηση του αρχιρατσιστή Μπόθα τον περασμένο Σεπτέμβρη παρουσιάστηκε σαν βήμα προς τη μετριοπάθεια και τις σταδιακές μεταρρυθμίσεις. Αυτός ο γόνος των παλιών Ολλανδών ατοίκων με πλούσιο φιλοναζιστικό παρελθόν υπήρξε, τόσο σαν υιοχέρης άμυνας όσο και σαν προκίποιργός, αρχιτέκτονας του απαρτχάιντ. Η αντίληψη του συνωμίζεται στα παρακάτω λόγια. «Δεν πιστεύω στο λεγόμενο ενιαίο κράτος που θα βασίζεται στην αρχή της μιας υψοφύ για κάθε πολίτη, ιδίως για τη Ν.Δ. που συγκρούεται, μόνο με την πιθανότητα της νίκης, την συντηρητική της ανοιχτή. Αλλάστε υπάρχουν κι άλλα στοιχεία που καταρριπώνουν τον ισχυρισμό του «συναινεση» παιχνιδιού. Το γεγονός, ότι ο εκλογικός απέναντι στο ΠΑΣΟΚ Μπορούμε χιλιέ εξουσία μέσα στη Ν.Δ. υφιστάμενους, τη σφραγίδα αυτής της τάξης να πείσει και να τραβήξει μια απίτηρη κατάσταση μέσα στη Ν.Δ. Όσο για το άλλο μετρούση το Ρωσική, ούτως είναι από τους λόγους, που μετά το εκλογικό νομοσχέδιο, θύνη να μιλήσει για κινώμενη φιλοσοσιαλδημοκρατική εκτροπή στην Ελλάδα. Ίσα - ίσα δεν κατάνη το χιλιέ του εκλογικού νομοσχέδιου, των δύο που είναι κι αυτός ένα από τα θέματα του «συναινεση» ούνεση - της αστικής τάξης, ιδίωτερα της φιλοαμερικανικής (Καραμανλής). Είναι ακόμα χαρακτηριστικό στοιχείο, συντηρητικά αντίθετα στη «συναινεση», το κάλεσμα της Ν.Δ. για ενότητα με τους υφιστάμενους της ΕΠΕΝ και η διάσπαση της ΕΠΕΝ. Ο υφιστάμενός υφιστάμενός είχε γίνει με τον εξοστρακισμό του από τις πολιτικές διακρούσε, αρνητικό σύμβολο της μεταδχτηρητικής ομωσύνης της αστικής τάξης. Σήμερα η Δέξια σκαβεί βαθιά για να ανακρίσει τους βρωκόλακες στη σύγκρουση της τελικής ανάμεσα στις δυνάμεις της «ελευθερίας» και τις δυνάμεις του «Μαρξισμού», όπως λέει η ίδια, βλέποντας να παύεται το πολιτικό της μέγιστο. Τέλος έκφραση της μεγάλης πόλωσης, είναι και η ένταση της πόλωσης μέσα στο Κ-Κε, ανάμεσα στις φιλοσοσιαλικές και «αυτί» - πασοκικές δυνάμεις, καθώς και το πείσιμα του Κετσοπουλου.

Ο στρατιωτικός νόμος με την ακρη των χιλιών κάποι καταδικάζεται από τις ΗΠΑ και την Δ. Ευρώπη αλλά και κάποι θεωρείται αναγκάσιος. Ο Ρήγκαν βλέποντας το άδικο να τη μεριά του μαύρων, «πράγμα φυσικό άλλωστε» - δικαιολογεί τη ρατσιστική βία δηλώνοντας ότι «πρέπει να παραδοχθώ με πως μερικές φορές πρέπει να γίνουν ορισμένες ενέργειες για να αντιμετωπιστεί η βία». Οι Διπτικοί αμερικανοί ηγέτες βλέπουν μ' απούνηση μια ολόκληρη πολιτική τους να καταρρέει. Πέρσυ έδωσαν το βραβείο Νόμπελ ειρήνης στο μαύρο επισκοπο Ντσορντ Τσίτονο πιστεύοντας ότι θα τον περιεβαλλαν με το αναγκαίο κύρος ώστε σαν αναγνωρισμένους από τη Δίση για τη «φωτισμένη» του προσωπικότητα να παίζει το ρόλο του κηματοφράστη και περοσβέστη του κινήματος. Βέβαια όλοι ξέρουν ότι τα κριτήρια της Σουηδικής ακαδη-

μίας, στη βάση των οποίων δίνεται το Νόμπελ ειρήνης είναι μάλλον διαβλητά και έχουν περισσότερη σχέση με το δυναμική - απ' όπου πλουτίσει ο Νόμπελ - παρά με την ειρήνη και όταν αυτό δίνεται σε μακελλωμένες σαν τον Μπενγκ και τον Κίσιινγκερ ενώ για φέτος μεταξύ των άλλων υποψηφίων ανακαταλείται και το όνομα του Ρήγκαν. Η υπολογισμένη τους κίνηση να εξυψώσουν το Ν. Τσίτονο δεν άνηκε να δίνει τα αναγκαία αποτελέσματα. Μιλάνε για οικονομικά μέτρα αλλά με σπουδή η Γερμανία και η Αγγλία - δηλαδή εκείνες που έχουν σημαντικές οικονομικές σχέσεις με τη Ν. Αφρική - δηλώνουν ότι δεν θ' ακολουθήσουν. Ανακαλούν τους διαπιστευμένους εκπροσώπους του στην Πραιτορία, για να επιδείξουν υποτιθέεται σκληρή στάση και ταυτόχρονα ανακουφώνουν την αποστολή επιτροπής από τρεις υιοχέρους εξωτερικών για να δει από κοντά την κατάσταση, ενέργεια που αυτομάτως αναγνωρίζει το καθεστώς του στην Πραιτορία, για να επιδείξουν υποτιθέεται σκληρή στάση και ταυτόχρονα ανακουφώνουν την αποστολή επιτροπής από τρεις υιοχέρους εξωτερικών για να δει από κοντά την κατάσταση, ενέργεια που αυτομάτως αναγνωρίζει το καθεστώς του στην Πραιτορία, για να επιδείξουν υποτιθέεται σκληρή στάση. Κι όσον αφορά τις πολυουζητημένες μεταρρυθμίσεις, ο υιοχέρης για τις υποθέσεις των μαύρων, Γκερίτ Βιγγόν, με θρασυό μάλλον παρά ευθύτητα, διακρίνεται ότι «η κυβέρνηση αντιμετωπίζει το ενδεχόμενο της μεταρρύθμισης μόνο στα πλαίσια της ανομοιογένειας των λαών της Νότιας Αφρικής. Θα εξακολουθούν να υπάρχουν χωριστές περιοχές για τη διαμονή ατόμων διαφορετικών φυλών καθώς και χωριστά εκπαιδευτικά σιστήματα και ρυθμιστική πολιτική αντιπροσώπευσης».

Για να κατανοηθεί σε βάθος όμως το ζήτημα της παγκόσμιας πολιτικής έτσι όπως αυτή εξιδιαιρείται στη χώρα, πρέπει να ειδοθεί η σημασία αυτού του νοτιότερου άκρου της Αφρικής όχι μ' ένα απόλο οικονομικό - οικονομικό θα λέγαμε καλύτερα τρόπο - αλλά και κάτω από το πρίσμα της μεγάλης στρατηγικής σημασίας που έχει. Η Νότια Αφρική δεν μπορεί παρά να έχει ένα μεγάλο ειδικό βάρος στον ανταγωνισμό των υπερδυνάμεων. Εάν η Αμερική βλέπει την κυβέρνηση Μπόθα σαν στήριγμα των συμφερόντων της, ο σοβιετικός σοσιαλδημοκρατισμός προσπαθεί να προωθήσει τις θέσεις του στο κίνημα των μαύρων, για να το θέσει υπό τον έλεγχό της. Όμως για την πολιτική του σοσιαλδημοκρατισμού στην Αφρική συνολικώτερα θα τοποθετηθούμε σε κάποιο επόμενο φύλλο της «Νέας Ανατολής».

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΔΕΞΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 1

Ο ΛΑΟΣ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΕΙ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΔΕΞΙΑ

Όμως η εσωτερική κρίση της Ν.Δ. η κρίση ενός αντιδραστικού κόμματος δεν μπορεί και δεν πρέπει να λογαριασθεί σαν προσφορά του ΠΑΣΟΚ Για δύο λόγους. Ο πρώτος γιατί μια τέτοια κρίση είναι προϊόν της σχετικής υπεροχής πάνω στην Ν.Δ. ενός άλλου αντιδραστικού κόμματος, δηλαδή της ανάπτυξης αυτού του αντιδραστικού κόμματος. Ο δεύτερος γιατί η πολιτική αυτού του κομματιού της αστικής τάξης είναι που φέρνει ένα Μητσοτάκη στην ηγεσία του άλλου η αλλιώς γιατί η ίδια η φιλοσοφική πολιτική του ΠΑΣΟΚ είναι ένας παράγοντας που δυνάμει την επέμβαση του αμερικάνικου παράγοντα, ακόμα μάλιστα περισσότερο, που αυτή η πολιτική όπως διεξοδικά έχουμε αναλύσει συνοδεύεται υποχρεωτικά και με σοβαρές «υποκινώσεις» στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Ότι υπάρχει σήμερα θετικό σ' αυτήν την κρίση, δηλαδή το αδύνατο του ενός αντιδραστικού πόλου της αστικής τάξης, δεν χρο-

στιάται στην πίεση της νέας δεξιάς, αλλά στην μακρόχρονη πάλη που έχει όφρασε ο λαός μας ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την παλιά δεξιά. Και μάλιστα σε μια εποχή, όπου αυτή η πάλη ήταν εξαιρετικά δύσκολη, καθώς αυτή η δεξιά κυριαρχούσε ολοκληρωτικά στη χώρα.

Η χρονοκopia της Ν.Δ. στο λαό, όχι μόνο δεν επιταχύνεται, αλλά αντίθετα επιβραδύνεται από την ύπαρξη του άλλου αντιδραστικού πόλου. Η απογοήτευση των λαϊκών μαζών από το ΠΑΣΟΚ και τους συμμαχούς του μπορεί καλύτερα να μετατραπεί, στο βαθμό, που δεν υπάρχει σήμερα μια ισχυρή λαϊκή και δημοκρατική πολιτική δύναμη να ανταπαρατεθεί στους δύο διχαστικούς πόλους, σε πολιτικό κέρδος για την Ν.Δ.

Έτσι λοιπόν σήμερα δεν είναι αντιδραστικός ο αγώνας, που δεν στρέφεται αποφασιστικά τόσο ενάντια στην παλιά, όσο και στην νέα δεξιά, που δεν τακίζει και δεν απομονώνει πολιτικά τις αντιδραστικές ηγετικές ομάδες της Ν.Δ., τον ΠΑΣΟΚ και τον ρωσόδοξο υφιστάμενο - ΚΚΕ.

ΚΙΝΑ

Συνέχεια από τη σελ. 3

επιχειρήσεις, ελεύθερη εξαγωγή κερδών, δυνατότητα να είναι ξένος ο γενικός διευθυντής, (Επιθ. Πεικ. Νο 40 - 83). Ανάλογο στην εκπαίδευση στην υγεία, στον πολιτισμό, σημειώνονται παράδοξα πσογυρίσματα. Μια, μια όλες οι μεγάλες κατακτήσεις της σοσιαλιστικής επανστάσεως και οικοδόμησης της Κίνας, αυτές που κάνουν τους επαναστάτες, όλους τους προοδευτικούς ανθρώπους, του κόσμου για ολόκληρα χρόνια να στρέφουν τα μάτια τους και τις ελπίδες τους σ' αυτήν, ξεριζώνονται από το έδαφος της απέραντης χώρας. Αυτό όμως που ακόμα πιο πολύ πρέπει να μας ανησυχεί είναι η ανοιχτή διαδικασία των αρχών του προλεταριακού διεθνισμού από τη σημερινή ηγεσία του ΚΚΚ.

* Η ιδιογένεια των μέσων παραγωγής είχε 3 βαθμίδες. Ίδιοχρησία όλης της κομμοσύνης, ιδιοχρησία της ταμπαχίας, ιδιοχρησία της ομάδας παραγωγής. Διάσπαση όλα μέσα παραγωγής ανήκαν στις κομμοσύνες, π.χ. εργοστάσιο επισκεπής, αλλά στις ταμπαχίες, π.χ. εκτροφιστές, όλα στην ομάδα παραγωγής, π.χ. έσοφο εργοστάσιο. Ανάμεσα σ' αυτές τις βαθμίδες η κίρια ήταν η ομάδα παραγωγής. Εννοείται ότι και η αγροτική γη έμεινε σαν μέσο παραγωγής σ' αυτό το άμεσο σιστήμα της ιδιοχρησίας.

** Σε περίπτωση που η επιχείρηση αντί για κέρδη έχει ζημιές, αυτές οι ζημιές θα αναλαμβάνονται από τους εργατές αυτής της επιχείρησης!

•• (Επιθ. Πεικόν αρ. 13 - 1982) •• (Επιθ. Πεικόν αρ. 31 - 1983) Επίσης (Επιθ. Πεικ. αρ. 7 - 1983).

Συνεχίζεται στο επόμενο φύλλο

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΑΚΚΕ
ΑΘΗΝΑ - ΑΓ. ΚΩΝ/ΝΟΥ 39
ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1
ΤΗΛ. 4928007